

avui

s.i.c.

EXTRAORDINARI

MAIG 1975

[nº 27]

PREU: 20 ptes.

sumari

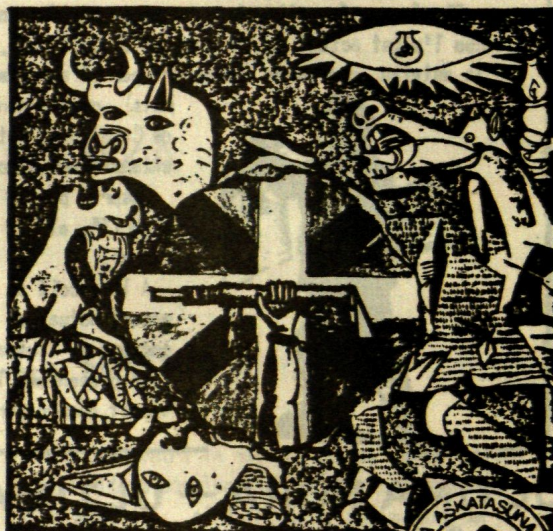
- PAGINA 2:
 - Presentació
 - Última hora: API desapareix
- L'OPOSICIO DEMOCRÀTICA
 - Els reagrupaments i les Convergències: C.D.C., C.S., i R.S.D.C.
 - L'Assemblea de Catalunya
- INFORMACIO GENERAL
 - 14 d'abril
 - 23 d'abril
 - 1 de maig
- DOCUMENTACIO CATALANA
 - Declaració política del Consell Nacional de + FNC
 - L'acció municipal, avui
- PRENSA DEMOCRÀTICA
 - Correspondència Socialista
 - Ara
 - Lluita (Prov)
 - Nova Catalunya
 - Alliberament
- DECLARACIONS
 - Declaració Conjunta d'ETA., PSAN (P), i UPG.
 - Comunicat de la Conferència socialista ibèrica
- INFORME ESPECIAL
 - Equip "AVUI" contesta a ARA
- PAIS VALENCIA
 - Polèmica entorn de la llengua dels valencians
 - Estatut d'autonomia
 - Salvem Forest i Duran
 - Trencament de la taula democràtica
 - Primer de maig
- ILLES
 - Manifest de l'Aliança Nacional Mallorquina
- GALICIA
 - Junta democràtica
 - Asambleia Nacional Popular Gallega
 - Premsa gallega
- EUSKADI
 - L'Aberri Eguna
 - Estado de excepció
 - 2ª part. VI Assemblea ETA-V
- LLIBRES
 - "Aproximació a la història dels Països Catalans". 1975. Andorra

redacció: País
Valencia...

1975 MARTXOA 30

EUSKALDUN BATASUNAREN

ABERRI EGUNA

DENOK GERNIKARA 1

Euskadi:
DOS MESOS
DE LLUITA

«avui» s.i.c.
4 anys de
contrainformació
catalana

ALIANÇA
NACIONAL
MALLORQUINA

- 14 d'abril
- 23 d'abril
- 1 de maig

PRESENTACIÓ

Presentem un nou número de l'AVUI (S.J.C.), i aquesta vegada, un extraordinari de 32 pàgines, amb el que el "SIC", ha volgut commemorar 4 anys llarg de contra-informació al Servei dels Països Catalans.

El número, és molt extens, comença per fer un anàlisi de la situació actual, de les Convergències i Reagrupaments, així com l'estat actual de l'Assemblea de Catalunya. En aquest punt volem destacar l'increment de popularitat i credibilitat de la mateixa, que queda demostrant per el apropament de la C.D.C. i el R.S.D.C., així com els contactes amb E.D.C. (lliberals), queda, doncs, la nostra oposició democràtica practicament en un sol bloc: l'Assemblea de Catalunya. Situació que obligarà a les escasses forces pro "JDE" a replantejar-se la seva situació ara ja crítica.

Després passem a informar d'un mes extremadament polític, abril, que en diades com el "14 d'abril", el "23 d'abril", i la culminació en el "1 de maig", ha portat l'acció política al carrer.

A la secció de "Documentació Catalana", reproduïm un document molt important que centra el moment actual de FNC i un altre que sota el títol "L'alternativa municipal, avui" dona als sectors en lluita en aquest front unes directrius de treball clares.

No presentem, les seccions de "País Valencià", "Illes", "Euzkadi" i "Galícia, perquè dintre aquest número porten la seva pròpia presentació.

ÚLTIMA HORA — ÚLTIMA HORA — ÚLTIMA HORA — ÚLTIMA HO

API. Desapareix

Amb data "Abril/Mayo 1.975" la "Agencia Popular Informativa" API ha adreçat un comunicat als ambients polítics nacionals, de l'Es-tat i internacionals del que en reproduïm algunes parts pel seu in-terès evident.

"La AGENCIA POPULAR INFORMATIVA, a partir de su último boletín (nº60) ha decidido suspender con carácter indefinido -aunque no necesariamente definitivo- todas sus publicaciones. Exponemos a continuación a todos nuestros receptores las causas de tal decisión."

Després de fer una mica d'història, tot justificant moltes acti-tuts gens clares, comencen un nou apartat que pel seu interès re-produïm.

Los necesarios apoyos

Una estructura como la de API debe estar sustentada sobre unas bases firmes: el apoyo real de las diferentes organizaciones que integran el movimiento obrero y popular, por un lado, y el del sector progresista de la profesión periodística, por el otro. El apoyo de las diferentes organizaciones, aunque en muchos casos más moral que material, ha existido en líneas generales. No obstante, la evolución de la situación política en los últimos tiempos ha condicionado que muchas organizaciones, en especial las que cuentan con una correlación de fuerzas más favorable, hayan considerado como menos prioritario apoyar una iniciativa como la de API, que suponía un continuo contraste de las diferentes opciones políticas y han concentrado sus esfuerzos en impulsar sus propios medios de difusión. Con alguna notable excepción, otros sectores con menos posibilidades de divulgar sus opiniones y que hubieran podido contribuir decididamente al apuntalamiento de API no han sabido, o no han querido, ver la utilidad que ésta representaba para ellos.

Por lo que respecta al sector progresista de la profesión periodística debe señalarse que con la excepción de varios profesionales, que a lo largo de toda la experiencia o en diferentes momentos han participado o colaborado de forma entusiasta, el apoyo no ha existido. Esto no excluye, ni mucho menos, nuestra más que posible responsabilidad en no haber sabido vincular de forma eficaz a este sector.

Debe hacerse constar, en contrapartida, la positiva ayuda que otros sectores profesionales e intelectuales han dispensado a la Agencia. Todos estos hechos que nosotros no juzgamos, pero sí constatamos, nos evidencian que API en estos momentos no responde plenamente a los intereses subjetivos de varias organizaciones ni cuenta con el apoyo decidido ni siquiera el interés del sector progresista de la profesión periodística.

Consideramos que una experiencia de la envergadura de API, si quiere seguir siendo eficaz y válida en su cometido informativo y mantener su independencia, debe contar con los suficientes apoyos materiales que garanticen una aparición regular, y así no depender básicamente del voluntarismo de unos pocos que, aunque necesario, es por una parte insuficiente y por otra distorsionante de la realidad.

Por otra parte, no hemos considerado como posibilidad de supervivencia la eventualidad de hacer información "unitaria" a partir de una opción política concreta -como sucede en otros casos existentes-, porque ello no guardaría relación con los presupuestos de independencia y de servicio al movimiento obrero y popular en su totalidad.

A la vista de lo expuesto, el Colectivo de API, previo debate con todos los miembros que integran la Agencia, ha decidido unánimemente suspender con carácter indefinido, aunque no necesariamente definitivo, todas sus publicaciones.

A pesar de todo, API es necesaria

API apareció en un contexto político diferente del actual. Desde mayo de 1.972 se han sucedido acontecimientos políticos de extraordinaria transcendencia, y en estos momentos, bajo la presión del movimiento obrero y popular, la descomposición acelerada del Régimen corre pareja con el declive biológico del dictador. Es esta última etapa del franquismo cuando el Régimen, en un intento de sucederse a sí mismo, ha orquestado la llamada "apertura", cuya única plasmación en el terreno de los hechos la ha constituido una insuficiente aunque evidente liberación informativa. El Colectivo de API considera no obstante, que la información que aparece en la prensa legal continúa siendo incompleta y sectaria, y cree que una experiencia como la suya tendrá un papel importante a jugar hasta la definitiva liquidación del franquismo. A partir de ese momento se abrirá una nueva dinámica y surgirán nuevas experiencias informativas con un carácter diferente."

L'Equip "AVUI" lamenta la desaparició de qualsevol publicació anti-franquista, en aquest cas API. Amb tot, però, vol deixar ben clar que una de les raons que varen portar a la creació del SIC va ser oposar-se directament a la informació mediatitzada, "gauchista" i espanyolista de API, encara que en les seves últimes singulars semblava anava perdent aquest caire.

L'Equip "AVUI" és conscient d'ésser avui l'únic servei d'informació independent a nivell de Països Catalans, és per això que reforçarà la seva voluntat de CONTINUAR en el camí de servei emprès ara fa més de quatre anys.

L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA

ELS REAGRUPAMENTS I LES

CONVERGÈNCIES EN MARXA

● Des de feia dos números, la revista AVUI, sic, no parlava dels Reagrupaments i Convergències de diverses forces polítiques i socials catalanes, encara que disposem de poques informacions podem assenyalat que:

C.D.C. o

"la irrupció democràtica"

● La seva presència electiva en diferents esdeveniments ciutadans i cívics, es fa ja evident. Conferències, xerrades, col·loquis, articles a la premsa "legal", donem una vitalitat i agressivitat, digna de tenir-se en compte.

La consigna que aquests últimes setmanes ha començat a circular (no, segons sembla, en oposició a la de ruptura democràtica, sino en termes complementaris) d'irrupció democràtica sembla tenir el seu origen a C.D. de C. S'enten per irrupció democràtica la política de sortida a la llum pública aprofitant totes les possibilitats que a través de procediments que assegurin la representativitat, i que per tant tinguin sentit democràtic, permetin fer-se presents en les institucions públiques del país.

Cal també tenir en compte, l'integració de C.D.C. al si dels òrgans de l'Assemblea de Catalunya, així com la possibilitat, de que també es posi, a nivell de la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

Cara a la seva política unitària, cal destacar l'enèrgica actitud de la Convergència Democràtica de Catalunya, enfront els intents de la J.D.E. a Catalunya.

C.S., en dificultats

● Segons les nostres informacions, sembla ésser que la mateixa es troba passant una certa crisi a diversos nivells, i tampoc s'acaba de perfilar una vida política pública activa de l'esmentada Convergència Socialista. Es coneix, però, la seva forta influència a diverses comarques del Principat i a l'Universitat, especialment a nivell de professorat.

Cal destacar també al igual que C.D.C., la seva definició favorable a l'Assemblea de Catalunya i Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, i la seva actitud d'enèrgica negativa a la J.D.E.

També s'han realitzat diversos actes ciutadans, conferències, xerrades etc. patrocinades o dirigides per persones més o menys vinculades a C.S.

En aquest mateix número d'AVUI, secció Premsa Democràtica, destacuem una publicació de Convergència Socialista, "Correspondència Socialista".

R.S.D.C., sortida a la llum

● Aquest reagrupament que centra la majoria de les seves accions en el camp de les activitats paralegals, institucions, premsa, conferències, col·loquis, etc., s'ha fet notar últimament per la seva incisió en el camp de la premsa, articles sota un pseudònim determinat han centrat moltes temàtiques d'actualitat.

També es coneix les seves activitats en el front obrer i els seus contactes amb organitzacions obreres, fora del món de les C.C.O.O.

Com a notícia d'última hora, es de destacar la possibilitat de que l'esmentat Reagrupament fagué una aproximació a l'Assemblea de Catalunya.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ja és una veritable ASSEMBLEA DE CATALUNYA

● En el número de l'AVUI, l'Assemblea de Catalunya en marxa!, ens fem ressò de la història més pròxima del nostre màxim organisme unitària Recordem breument que després del fracàs de la "Junta Democràtica de España" a Catalunya, començaren a perfilar-se noves ordenacions de la resistència democràtica catalana, és a dir, en d'altres paraules, assistirem a la creació de diversos Reagrupaments polítics: "Convergència Democràtica de Catalunya", de centre-esquerra (UOC i d'altres però importants independents); "Convergència Socialista", socialistes marxistes (MSC, PSAN-P i independents); "Reagrupament dels Socialistes Democràtics Catalans", social-demòcrates (fins ara poc organitzats); "Esquerra Democràtica de Catalunya", nom actual del Reagrupament dels liberals catalans; i "Front Socialista Revolucionari dels Països Catalans", Reagrupament d'alliberament nacional impulsat principalment pel PSAN.

Darrerament, els quatre primers Reagrupaments (CDC, CS, SOC i EDC) estan fent seriosos intents d'aproximació a l'AdC. En tal sentit, sembla que la CDC ja ha sol·licitat la seva entrada a l'Assemblea, al temps que el SOC i l'EDC mantenen converses en igual sentit. De tot això es dedueix que l'AdC es va dibuixant com l'única Alternativa Democràtica del poble de Catalunya davant la Dictadura i els seus intents continuïstes amb Juan Carlos, ja que va pel camí d'englobar a tota l'oposició democràtica catalana (dreta, esquerra, centre i extrema esquerra), en un intent encara no vist a cap altre indret de l'Estat espanyol.

Esperem que el PSUC reconsideri la seva postura envers la "Junta" i torni a abocar-se de ple en l'AdC. Hi ha notícies segons les quals sembla que certs sectors d'aquest partit hagin iniciat un debat en aquest sentit.

INFORMACIÓ GENERAL

D'ençà de la publicació del darrer número de l'"AVUI", Catalunya ha viscut amb una energia renovada tres dates reivindicatives: el 14 d'abril, aniversari de la proclamació de la República Catalana per Francesc Macià el 1931; el 23 d'abril, St Jordi, el patró del nostre País; i l'1 de Maig, diada internacional del Moviment Obrer. A continuació ens fem ressò dels actes i accions hagudes en aquest període.

14 D'ABRIL

• El diumenge 13, foren col·locades en 2 autopistes sengles pancartes d'uns 10 mts de llarg. L'una era ubicada a l'autopista Barcelona/Girona, vorà Llinàs; l'altra a la que va de Barcelona a Tarragona, en un punt situat a 13 kms de la capital catalana. El text que s'hi podia llegir era: "14 D'ABRIL, ANIVERSARI DE LA PROCLAMACIÓ DE LA REPÚBLICA CATALANA, GOVERN PROVISIONAL DE CATALUNYA, PODER POPULAR CATALÀ, PATSOS CATALANS, SOCIALISME, INDEPENDÈNCIA, PSAN", amb les quatre barres i l'estel roig.

Les accions del dia 14 se centraren sobretot a la Universitat. En efecte, s'hi podien veure pintades amb eslògans tals com: "PODER POPULAR CATALÀ", acompanyats de les quatre barres i l'estel roig. També hi foren penjades banderes catalanes i republicanes espanyoles. D'altra banda, entre els fulls repartits destacà el No 3 del portantveu estudiant del FNC, "Fulls", dedicat a commemorar tal data. Val a dir que en gairebé totes les facultats ho va haver accions com les que hem esmentat.

Es repartiren octavetes a diversos indrets de Barcelona-ciutat, a Tarragona (amb bustiades i enganxades de pegatines a aparadors), al Baix Llobregat, etc.

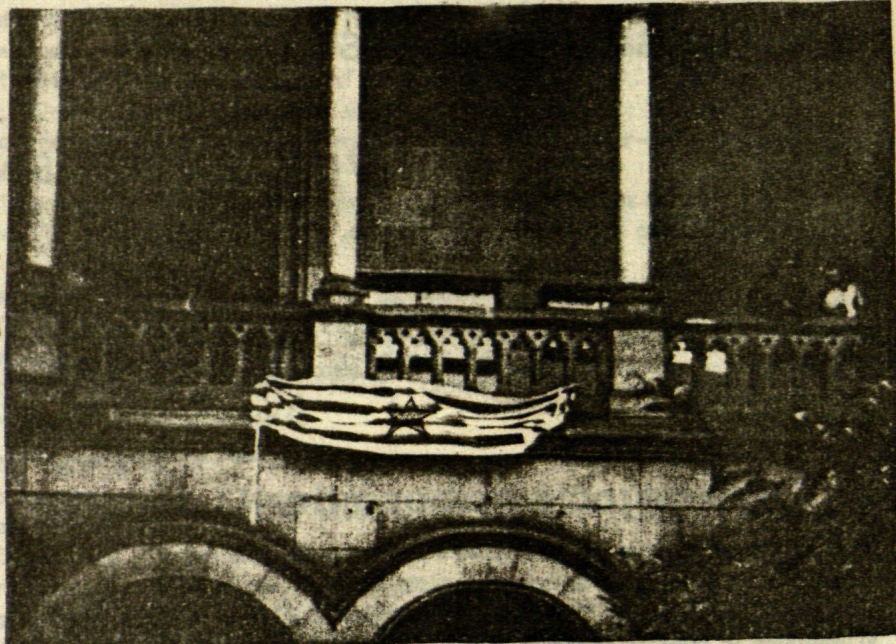
A les 7 de la tarda, en la cruïlla dels carrers barcelonins de Rogent i València, un nombrós piquet de jovent va col·locar una gran pancarta amb la següent llegenda: "14 D'ABRIL, ANIVERSARI DE LA PROCLAMACIÓ DE LA REPÚBLICA CATALANA, GOVERN PROVISIONAL DE CATALUNYA", amb la signatura de les quatre barres i l'estel roig, la qual pancarta restà mitja hora penjada. Al mateix temps els reunits escamparen gran nombre d'octavetes al·lusives signades per PSAN i d'altres de FNC.

Del butlletí "Fulls", esmentat més amunt, en reproduïm uns paràgrafs:

"Avui, al cap de 44 anys i a les acaballes de la dictadura franquista, ens trobem amb una situació que, en certa manera, és semblant a la de l'any 1931. Aquesta situació d'esgotament del franquisme provoca,

UNA DE LES
BANDERES
CATALANES
AMB L'ESTEL
ROIG
PENJADES
ALS PATIS
DE LA
UNIVERSITAT
CENTRAL
BARCELONINA
EL DIA
14
D'ABRIL
1975

(clicà
de la
redacció
de
l'"avui")

a tots els nivells, un augment de l'activitat política que es trasllueix en una sèrie de reagrupaments, pactes, juntes, etc., en la majoria de les quals (i a la "Junta Democràtica de España" en concret) és ignorat el dret d'autodeterminació de la nació catalana. Es manté, doncs, la constant històrica que abans hem assenyalat /de negació d'aquest dret per part de les forces espanyols, àdhuc les d'esquerra/.

Davant aquesta realitat, i atesos els antecedents, és impensable la realització de la nació catalana dins el marc d'un Estat espanyol: la independència és imprescindible."

23 d'ABRIL

• Aquest dia finia a la Universitat Central barcelonina la Setmana de Cultura Catalana, amb una gran concentració de jovent (batxillers i universitaris sobretot), sota el pretext d'una ballada de sardanes. En un principi els reunits es trobaven a la Plaça Universitat, però la policia els obligà a penetrar a l'interior de l'edifici docent.

Allà dins, mentre una sèrie de cantants oferien les seves cançons, es van penjar se nyeres catalanes, basques, gallegues i una roja, al temps que s'escampaven octavetes tot explicant el significat de la diada. Al poc s'hi penjà una bandera republicana, la qual fou retirada per la policia a l'igual que les altres, llevat de la catalana.

Per la tarda, a la Plaça St Jaume es va organitzar una manifestació que en començar aplegava unes 400 persones i en acabar més d'un miler. El grup marxà vers les Rambles, als crits de "ESCOLA POPULAR CATALANA!", "FORA ELS REGIDORS DEL NO!", "DIMISSIÓ REGIDORS!", i "EL POBLE ORGANITZAT MAI NO SERÀ DERROTAT!". La policia carregà i foren practicades unes 10 detencions.

Per la nit, a la font de Canaletes, es reuní molta gent per a comentar el partit de fútbol entre el Barça i un equip anglès.

Al cap d'una estona, una multitud avaluada en unes 3.000 persones engegà una manifestació als crits de "VISCA EL BARÇA!", "BARÇA, BARÇA, BARÇA!" i "VISCA CATALUNYA!", però que aviat es canviaren per d'altres tals com "VISCA CATALUNYA LLIURE!" i cançons populars: "L'Estaca" ("No serem moguts"), "El Cant de la Senyera", "La Santa Espina" i "Els Segadors".

Finalment, tot i que directament no té relació amb St Jordi, el dia 25, aniversari de la Revolució Portuguesa, milers de persones compraren clavells vermells els quals es col·locaren a la solapa o penjats. Aquella mateixa tarda hi hagué un intent fallit de concentració davant el consolat portuguès a Barcelona, ja que la policia intervingué i es bandí els concentrats.

1er DE MAIG

• Donada l'actual situació de crisi, l'1 de maig d'enguany ha estat centrat en aquest tema (discussió sobre augmentos salarials, revisió dels convenis, resistència contra l'autoritat, els expedients de crisi i els acomiadaments).

ments, etc. i també a l'entorn de les properes eleccions sindicals.

La premsa "legal" informà més o menys àmpliament del gran nombre d'accions de tota mena (manifestacions, concentracions, sortides, pintades...) hagudes als centres industrials catalans al llarg d'aquells dies.

ACTIONS-ACTIONS-AOC Còctels moldov. El 28 d'abril contra un Banc al Passeig de Fabra i Puig. El dia 1 un altre contra el "Banco Español de Crédito a la Cruïlla de Sicília/València. El mateix dia, a L'Hospitalet, durant una manifestació popular, fou atacat un jeep de la policia.

Manifestacions. Convocada per PSAN-Provisionals, Comitè de Catalunya de l'OCE (B. P.) i el Comitè Provincial (!) del MCE, el dia 29 tingué lloc una manifestació la qual aplegà més de 1.000 persones. Els manifestants eren portadors de banderes roges i d'alguna catalana amb l'estel roig. Als crits de "FORA EL FEIXISME!", "FORA EL GRAN CAPITAL!", "VISCA LA CLASSE OBRERA CATALANA!", "VISCA L'1 DE MAIG!", "VISCA EL SOCIALISME!" i "VISCA CC.OO.!", desfilaron tot repartint octavetes i tot pintant les parets. Abans de dissoldre's, la manifestació celebrà un míting amb altaveus a La Vid/Felip II (barri Congrés). No hi hagué detencions.

El 30, a Sants la policia impedí quan ja estava encetada una manifestació convocada per l'Assemblea de Catalunya. Els reunits escamparen un full signat per l'AdC mentre cridaven eslògans sobre l'Amnistia, les llibertats democràtiques i els drets nacionals de Catalunya.

El mateix dia, a Virrei Amat, concentració de CC.OO. Per la seva banda, el PTE (antigament PCE i) en duqué a terme una altra a Fabra i Puig en la qual escampà la crida de l'AdC.

Més o menys a tots els barris populars hi hagué manifestacions llampec amb escampada de l'octaveta de l'Assemblea. L'únic incident important fou al Guinardó on la policia practicà detencions.

Entre les viles del cinturó barceloní, cal destacar Sta Coloma de Gramenet on la policia tirà contra els manifestants fent-los caure a dos d'ells: CAMIL RUEDA I CASTILLO (26 anys, molt greu) i PASQUAL MACULET I GALLEGO (de 50 anys).

El dia 1, moltes sortides al camp, on es discutiren múltiples temes. Les estacions de Terrassa, Sabadell, Catalunya, La Floresta i Les Planes són pintades per les Joventuts Revolucionàries Catalanes amb les quatre barres i l'estel roig i eslògans tals com "PODER POPULAR CATALA".

D'altres concentracions: al parc de la Ciutadella, pel PTE, aprofitant una ballada de sardanes (la policia arribà a dispersar). Al vespre, a la Plaça St Jaume, per

CC.OO. Un obrer encetà un míting damunt un cotxe, però els socials començaren a disparar a l'aire (les parets de la Generalitat mostraven els impactes) al temps que els mossos d'esquadre repartien cops a tort i a dret. Es va produir una impressionant desbandada entre el miler de persones reunides.

I més manifestacions a altres barris barcelonins, a Terrassa, L'Hospitalet, etc etc.

altaveu de f.n.c. Ja en altres ocasions, sobretot els 11 de setembre, Front Nacional de Catalunya havia col·locat altaveus amb la consegüent lectura de proclames. En aquesta ocasió, el dia 30 al vespre, al Portal del Angel, durant gairebé mitja hora una veu llegí per tres vegades una proclama seguida de

"Els Segadors". D'altra banda, FNC també duqué a terme nombroses pintades a les comarques del Segrià, Les Garrigues, La Noguera i La Segarra, així com a la carretera general Lleida/Barcelona, juntament amb l'escampada de nombroses octavetes.

crides-crides-cride De la manifestació conjunta PSAN-P, MCE i OCE (BR):

"Al nostre país avui es parla més que mai de llibertat. Fins i tot molts grans capitalistes xerren entorn de que al país hi hauria d'haver democràcia. Es pensen que si el poble té una mica de llibertat s'accontentarà i frenarà la seva lluita! + Ells saben que el Règim es debat en una crisi profunda causada per la incapacitat per contenir l'augment de la lluita obrera i popular, i perquè, a més a més, amb aquest Règim hom no pot ni pensar en ficar-se en el Mercat Comú. Davant la crisi política del règim, nosaltres afirmem: - Els treballadors volem esborrar del mapa la dictadura feixista, volem la més àmplia llibertat per a seguir lluitant i arribar al socialisme (...)"

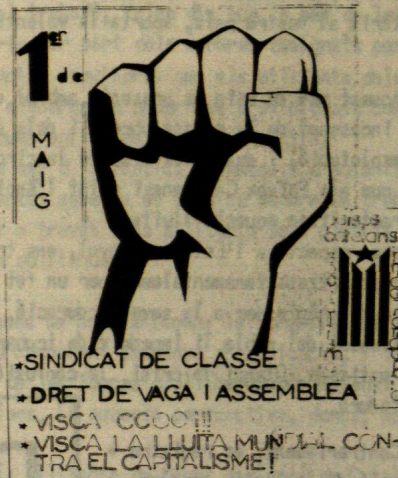
Pel que fa al PSAN, en un full titulat "TREBALLADOR!!", s'hi diu:

"Aquest 1er de maig ha de significar un gran pas endavant en la revolució socialista d'alliberament nacional dels Països Catalans. Que avui passa per:

- Sindicat de classe autènticament representatiu

- Dret de vaga

- Dret d'assemblea a l'empresa (...)"

Quant a la crida de l'Assemblea, destaquem aquestes frases que s'hi contenen:

"Per acabar amb la Dictadura, per dividir més a l'enemic, per guanyar els qui encara vacillen, aquest primer de maig ha de ser un dia de lluita per allò que més necessitem:

En primer lloc per l'AMNISTIA, per als presos i exiliats polítics,

Per les LLIBERTATS democràtiques, Pel DRET NACIONAL de Catalunya i el dret d'autodeterminació, amb el restabliment de l'Estatut de 1932 com a primer pas per arribar-hi.

Volem que aquest 1er de maig sigui un salt endavant en la convergència de totes les forces democràtiques, en la consciència i organització del poble al voltant de l'Assemblea de Catalunya, que vol ser l'Assemblea de tot el poble català.

Per això, el Secretariat de l'AdC crida a la classe obrera, a tots els treballadors, camperols, estudiants, professionals, etc. a llençar-se a la lluita per aquests objectius. Crida a llençar-s'hi amb totes les formes possibles, des dels aturs a les concentracions de masses, per tal de convertir l'1 de maig en una gran jornada democràtica que faci avançar cap a la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals, en el camí d'una societat més justa.

AMNISTIA!- LLIBERTATS!- ESTATUT!- COORDINACIÓ!
VISCA L'1 DE MAIG!"

I també: "Perquè el poble no vol engrunes, vol la llibertat plena, i no parerà fins aconseguir-la. Només li queda acabar amb la força que encara aguanta el Règim: no pas el convenciment sinó la repressió."

DOCUMENTACIÓ CATALANA

● Com a primer document reproduïm la Declaració del Consell Nacional de F.N.C., que en uns moments de evident debilitament de la lluita unitària al nostre país, aporta la valentia d'un plantejament clar. És per això que el reproduïm íntegrament.

1.- Aquest mes de maig es presenta amb el doble signe de la lluita incessant de la classe obrera i dels sectors populars contra l'exploració, i de reflexió sobre la circumstància política-social que als Països Catalans i a tot l'àmbit de l'Estat espanyol caracteritzen aquesta lluita.

Pel que respecta a l'Estat espanyol, ens trobem en una situació caracteritzada fonamentalment per un fet irreversible: la impotència del règim per a la seva perduració, per a la qual el seu aïllament del poble li impedeix de trobar qualsevol fórmula, neta o matisada. D'aquí la crisi, la confusió i la decadència de la dictadura.

2.- Contràriament, es registra l'ascensió de la lluita popular, amb una politització creixent i una mobilització cada cop més considerable cap a la conquesta de llibertats democràtiques.

Aquesta lluita popular no acaba de trobar, però, una expressió política encertada i coherent, a l'altura de la decisió manifesta del poble. L'oposició política qualifica cada, postulant la ruptura democràtica, es mou amb una certa vacil·lació, amb una certa manca de cohesió que fins ara no li ha permès d'expressar, amb la unitat deguda, l'alternativa que el poble proclama amb la seva lluita.

Nosaltres pensem que a l'hora present això fa molta falta. Estem malaguanyant esforços i, cosa encara més greu, estem declinant responsabilitats que ens incumben. Perquè no es tracta de "distribuir" el futur que indefectiblement és nostre. Es tracta de fer-nos-en dignes, de guanyar-lo.

3.- Pel que fa al Principat de Catalunya, la formulació política

s'acosta molt a la coherència que exigeix la lluita popular. Al Principat des de fa temps, han estat trobades expressions unitàries: la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya com a plataforma unitària de partits, i l'Assemblea de Catalunya com a articulació de mobilització de masses.

Aquests anys de lluita unitària al Principat de Catalunya han estat una important experiència durant la qual ha calgut superar tota mena d'obstacles fins arribar al moment actual.

4.- Avui, però, la lluita unitària al Principat es troba amb dificultats. Concretament, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya està en crisi; ens atrevim a dir que en una crisi profunda.

Les causes, les raons d'aquesta crisi són molt complexes, però podem resumir-les dient que a la CCFPC ha estat introduïda tota la conflictiva existent a la política de l'oposició espanyola. I això pel fet d'haver estat bloquejada la política de diàleg que la CCFPC té com a línia d'actuació, després d'haver estat ve-

tada, en diverses ocasions, l'assistència de la CCFPC a reunions amb una part de l'oposició espanyola, pel fet que en aquelles reunions faltava tal organisme o força política, o perquè tal organisme o força política no hi havien estat invitats des del primer moment.

5.- No es tracta aquí, car no és el nostre procediment habitual, de denunciar un o altre partit. Ara bé, situacions com aquesta, de bloqueig d'una política unitària, a causa d'una ineficàcia de partits o d'una política sucursalista, cal assenyalar-les. Aquest és

el problema de la CCFPC, que l'ha situada a la crisi actual, al que en diem la crisi de la CCFPC.

6.- Davant aquesta situació en el treball unitària al Principat de Catalunya, creiem que cal fer un salt qualitatiu, tant per a trobar una forma organitzativa unitària com per a establir uns acords polítics nous i més ajustats. Aquest salt en qualitat ha de concretar institucionalment el sentit de la lluita, la coherència de les forces democràtiques i la fidelitat al poble; ha de ser la formació del GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

7.- El moment actual, el Govern provisional cobriria dues vessants respecte al Principat de Catalunya: l'una interna i l'altra externa.

Interna, pel fet que ajudaria a agrupar més forces polítiques entorn d'un programa unitària, forces que per diverses raons no s'havien integrat a les coordinacions unitàries existents fins avui. Formar part d'un Govern provisional o integrar-se en un organisme de política unitària són dos fets substancialment diferents. Per això pensem que el Govern provisional

obliga molt més a pensar-hi abans de decidir no ser-hi. Això pot ajudar a la consolidació de la unitat catalana. A més, pel grau de serietat i de responsabilitat que revesteix un Govern, serà més difícil que la futura política unitària sigui instrumentalitzada o manipulada per alguna força política.

8.- El Govern provisional cobriria una vessant externa, per tal com es convertiria en el bloc pactant amb les altres nacionalitats de l'Estat espanyol.

En aquest aspecte constituiria una aveng, perquè s'hauria aconseguit que des del Principat de Catalunya hi hagués una sola veu negociadora. Això impossibilitaria qualsevol duplictat de veus com la que actualment es dona amb la CCFPC per un cantó i l'Assemblea de Catalunya, amb el seu Comitè d'Enllaç, per l'altre, i així s'evitaria tota la conflictiva dels problemes de competència. A més, l'existència del Govern provisional dificultaria que alguna força catalana s'incorporés directament a organismes espanyols per a la ruptura democràtica.

DECLARACIÓ POLÍTICA DEL CONSELL NACIONAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

9.- Aquest salt qualitatiu ha de ser real i operant. No hem només de teoritzar que hem d'anar cap al Govern provisional, sinó + que avui és el moment oportú d'assentar-se les bases, és a dir, de veure, ja ara, com la unitat catalana el configura.

En aquest aspecte volem apotar dues qüestions.

La primera és que, al nostre entendre, el Govern provisional ha d'estar format per partits polítics. No veim un Govern de personalitats. Cal un Govern d'homes de partit representant les diverses classes socials i les diverses opcions polítiques.

La segona qüestió es refereix al fet de l'existència, a l'exili, del President de la Generalitat de Catalunya, Josep Terradellas. + Si des de l'interior reivindicuem un Govern provisional a partir + de la reivindicació de l'Estatut d'autonomia que el franquisme va anul·lar l'any 1939, ens sembla clar i necessari que caldrà dialogar amb el qui avui representa la nostra Institució catalana: el + President Terradellas.

A través del diàleg caldrà arribar a un acord polític entre el + President Terradellas i les forces catalanes de l'interior. Un possible acord podria ser, i nosaltres proposem al President, que, + amb una enorme dosi de servei al país i de realisme, delegués funcions a l'interior per a formar Govern -cosa que el reglament de + l'Estatut li permet-, i a partir de forces catalanes de l'interior es constituís el Govern provisional de la Generalitat de Catalunya.

10.- Des d'aquí fem una crida a totes aquelles forces que avui encara no participen en organismes unitàris de partits, perquè + s'incorporin a la formació del Govern provisional.

Cal potenciar el Govern provisional de la Generalitat de Catalunya, i cal fer-ho des dels partits amb els seus homes més representatius, i a nivell del moviment popular organitzant una àmplia campanya pro-Govern on s'expliqui el significat, avui, de l'Estatut d'autonomia, de la Generalitat, del Govern, de l'experiència històrica i de tots els nostres drets nacionals i democràtics.

11.- En el camí del reforçament del moviment popular d'alliberament nacional, ha començat la CONFERENCIA DE LES FORCES D'ALLIBERAMENT NACIONAL I DE CLASSE DELS PAÏSOS CATALANS.

Aquesta Conferència té com a objectiu buscar la consecució dels + màxims acords possibles de treball polític comú.

Aquest Consell Nacional manifesta que, havent estat informat de + les tasques dutes a terme fins avui i de les quals encara cal re + servir els detalls, veu amb optimisme el camí que ha estat emprat.

Pensem, però, que caldrà avançar en la metodologia de treball, + no només accelerant els contactes i les discussions, sinó avançant en la qualitat del treball. Volem dir que, a més de les discus + sions a nivell teòric per part dels membres designats per a partici + par a la Conferència, convindria que els militants dels diversos + fronts de lluita elaboressin programes provisionals comuns i que + potenciessin tasques unitàries a nivell pràctic.

El procés ha de ser d'autèntica dinàmica i d'autèntica partici + pació dels militants; aquesta és l'única manera de trobar la uni + tat real, fent-la a través dels militants dels partits i no només + de les direccions polítiques.

12.- Dues tasques se'ns plantegen: la formació del Govern provi + sional amb la corresponent campanya d'explicació, i la construc + ció de la unitat de les forces d'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans. En aquesta perspectiva, doncs, aquest Con + sell Nacional

- Crida tots els militants de Front Nacional de Catalunya perquè als seus llocs de lluita posin tot l'esforç en aquestes tasques, creant les condicions necessàries per a la seva consecució, i

- Crida tots els democràtics catalans perquè potenciïn, a través del respecte de les diverses visions polítiques sense exclusions, l'única alternativa democràtica catalana, avui: el GOVERN PROVI + SIONAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

EL CONSELL NACIONAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA.

Països Catalans, 1 de maig 1975 11

■ Com a segon Document, reproduïm l'Alter + nativa sense signar "L'acció Municipal, A + vui", que considerem de gran interès per + els lectors que es troben immersos en a + quest front de lluita. El seu contingut és + democràtic, social i català.

"L'ACCIO MUNICIPAL, AVUI

Antecedents

Un dels fets que caracteritzen de forma + més clara el continuat desvetllament i pos + terior consolidació de l'opinió pública en els últims anys, es sense cap dubte, l'apa + ricció en el camp municipal d'amplis sec + tors ciutadans que han elegit per a repre + sentar-los uns regidors substancialment di + ferents dels que han format els Consisto + ris des de 1939, els quals havien submer + git els Ajuntaments en la marginació i la + imprevisió.

Com a reacció a una situació que afecta + directissimament a la qualitat de vida de + les poblacions, aquests nous regidors, han pretès des de l'inici d'aquest fentmen col + lectiu l'any 1966, obrir el camp municipal a tots els neguits i problemes que sovint + de forma angoixosa pateix la població. Com a primeres orientacions d'aquest moviment + ciutadà, apareixeren l'any 1971 unes posi + cions que sintetitzaven els objectius d'a-

l'acció

municipal,

avui

quells moments, en que a molts llocs de Ca + talunya estava començant la difícil expe + riència d'obrir una via democràtica en un + cos muntat sobre el corporativisme, es a + dir, sobre el menyspreu de l'opinió pública.

Ara, quan el fentmen ja té una base molt + més àmplia, quan l'experiència, la sensibi + lització popular i l'evolució política reco + manen una nova síntesi i uns objectius ac + tualitzats, convé tota manera, recordar a + quells primers plantejaments, que es resu + mien en dues grans orientacions:

- Exigir una política de números clars, + que tant com oposar-se amb totes les + forces a la corrupció imperant.
- Crear una posició democràtica, aproxi + mant la problemàtica municipal i pro + curant la intervenció de l'opinió pù + blica en tots els afers, fent-se el re + presentant dels interessos de la ciuta + dania.

Es indubtable que aquells objectius con + tinuen fent una utilitat, però el moment ac + tual i la convicció de que ens estem acos + tant a uns canvis democràtics, exigeixen una major precisió en les grans línies d'ac + tuació en el camp municipal.

Reivindicuem la democràcia

Amb prioritat a allò que ens cal defensar

en la nostra acció municipal, creiem que avui, es també necessari que es clarifiqui quina es la nostra actitud política davant l'estructura vertical i totalitària de l'actual estat espanyol, fet que de per si condiciona i marca qualsevol actuació que hom faci → ment vulgui dur-se a terme.

Es evident, que en aquests darrers 35 anys, el poble ha pres consciència que les persones o els grups interessades en introduir-se dins els sistema, ho han fet amb l'objecte d'aprofitar-se d'unes situacions de privilegi.

Ahora, aquest llarg període, ha estat suficient per corrompre el mecanisme de govern, creant uns vicis que fan molt difícil tota mena d'actuació que vulgui fer-se des de dins i sense barrejar-s'hi.

Abans doncs de proposar un programa d'actuació política municipal, cal definir clarament la posició de denúncia d'unes estructures polítiques totalitàries que oprimeixen les llibertats i drets dels pobles espanyols negant-los-hi qualsevol mena de participació en les decisions polítiques, tan a nivell municipal, nacional o general de l'estat.

Cal manifestar, que, la normalització política, només serà possible amb la implantació d'un sistema democràtic i que per aconseguir això és indispensable:

- Llibertats democràtiques bàsiques, de reunió, expressió, d'associació política i sindical, de manifestació i de vaga.
- Dret d'autodeterminació, per a tots els pobles de l'estat espanyol.

Aquests són els objectius bàsics de tota acció que es vulgui realitzar per a obtenir l'accés real del poble al poder polític i econòmic.

Clarificant això, és aleshores, quan esdevé una bona tàctica la participació al joc polític municipal, aprofitant, d'una banda les eleccions per a regidors i d'altra les institucions existents i diferents associacions que hom pugui crear, tinguem però present, que l'objectiu final que ens proposem -la normalització democràtica- tindrem d'anar-la guanyant amb la nostra actuació.

Orientacions per avui

Després d'una reflexió i del balanç de les experiències d'aquests anys, creiem que els punts vitals que té avui l'acció municipal dels amplis i diversos sectors de l'opinió pública, poden concretar-se en els següents conceptes:

1. HISENDA MUNICIPAL. - La majoria dels ajuntaments han estat administrats i ho són encara, amb criteris que prescindeixen dels interessos del conjunt de la població, però hi ha també una realitat que no podem desconèixer, l'actual legislació condemna a l'Administració Local a unes funcions secundàries i concentra els recursos econòmics de la nostra societat en uns ministeris llunyans i hostils.

Cal retornar als ajuntaments la capacitat econòmica que els pertany, per a que puguin resoldre els problemes de forma immediata i fer una planificació adequada.

2. SUFRAJI UNIVERSAL. - Els Consistoris han de formar-se pels regidors elegits per tots els veïns. Qualsevol forma de votació indirecte significa un falsejament dels principis democràtics més elementals. Entre els regidors elegits per aquest procediment, s'haurà de triar per votació l'Alcalde o bé per sufragi universal.

3. ALCALDE: DURACIÓ DEL CÀRREC I SEPARACIÓ DEL DE "JEFE LOCAL DEL MOVIMIENTO". - Cal exigir la dimissió dels alcaldes que ocupen aquest lloc des de fa més de sis anys i per altra banda, aconseguir, tal i com ja s'ha fet en algunes localitats, que l'Alcalde no sigui al mateix temps el "Jef Local del Movimiento".

4. URBANISME. - Cal frenar l'actual especulació que deforma el creixement de les nostres poblacions, exigint l'aplicació de l'actual llei del Sòl. Cal insistir en que aquest és l'aspecte

on més corrupció s'ha acumulat i es també on més sensibilitat popular existeix. Plantejem doncs, una alternativa clara, que només pot consistir en la regulació estricta a dels preus i en la progressiva municipalització del sòl.

Altres aspectes d'aquest apartat igualment importants, són lluitar per una qualitat dels habitatges, llocs de reunió, ensenyament, mercats, transports i altres serveis en general.

5. ASSOCIACIONS DE VEÏNS I ASSOCIACIONS DE PARES D'ALUMNES. - En les actuals circumstàncies en que no està reconeguda la lliure associació, cal potenciar entitats populars que cobreixen en part aquesta greu limitació. En aquest sentit, cal impulsar, coordinar i recollir les aspiracions que canalitza l'opinió pública a través d'aquestes fórmules associatives.

6. DEFENSA DEL CONSUMIDOR. - La regulació de preus i el control dels mercats poden constituir activitats que frenin la disbauxa i com a mínim informin a l'opinió pública de la situació exacta en que es troba.

7. DEFENSA DE L'IDIOMA. - En molts Ajuntaments s'està aconseguint el dret de parlar en català en les sessions públiques, però ens cal recolzar el moviment general d'ensenyants i col·legis professionals, especialment, en defensa de la cooficialitat de l'idioma.

8. MANCOMUNITAT DE SERVEIS. - Cal fugir d'una òptica localista, per a plantejar molts dels problemes municipals en un àmbit comarcal, que és la unitat funcional que pot permetre solucions més eficients i econòmiques.

9. SERVEIS PÚBLICS MUNICIPALITZATS. - Aquesta fórmula pot permetre la realització d'experiències d'un alt interès col·lectiu. Cal un gran esforç de sensibilització de tots els que hi participen. Convindria iniciar-ne arreu, doncs, és un mitjà de fer comprendre a la majoria noves formes d'empresa.

10. ELECCIONS MUNICIPALS 1976. - L'acció municipal en els nostres pobles i ciutats, cal que prepari per a les properes eleccions un augment substancial de candidats democràtics, preferentment per al terç familiar.

Com s'ha repetit sovint, les eleccions no són el moment d'iniciar un treball, és precisament quan es recull els resultats d'una actuació continuada, que ara ens cal fer dia a dia, demostrant com aquesta acció reforça la presència del poble en una institució fonamental en qualsevol situació i procés de politització.

Aquest conjunt d'orientacions, són simplement una síntesi dels principals punts de lluita en els Ajuntaments d'avui, que preparem els de demà. Per tal de mantenir-los, caldrà una revisió periòdica i preveure en tot moment les noves possibilitats existents en una situació política canviant com es l'actual."

Maig 1975

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

PREMSA DEMOCRÀTICA

informacions CERERAS N.º 7.

BARXA

la Fals

BARRIS
AL SERVEI
DEL MOVIMENT
POPULAR
DE BARRIS

EN LLUITA

**front
ensenyant**

**ASSEMBLEA DE
CATALUNYA**
Portaveu de la comissió permanent

reball determini

ARA
per Catalunya lliure i socialista

fulls
d'informació nacional

lluita

Unidad

correspondència socialista

■ Tal i com anunciàvem a la Presentació del nostre passat núm de 31/3/75, ha sortit la primera publicació signada per la C.S. que té el següent sumari:

- Presentació.
- Cinc mesos de treball unitari.
- Per la unitat dels socialistes de Catalunya.
- 1ª Assemblea de delegats de la Convergència Socialista.
- Elements per a una estratègia socialista.
- La crisi actual del capitalisme i la lluita dels treballadors.
- Formació teòrica.

Amb data març de 75 i el núm 1 del que reprodueix els articles:

- Presentació
- Cinc mesos de treball Unitari.

1ª PRESENTACIÓ

Seguint els acords presos a la 1ª Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista, comença a publicar-se aquest butlletí que servirà de vehicle de diàleg entre els diferents sectors.

Serà, doncs, més un òrgan o un portaveu un instrument intern de treball.

El seu objectiu és coordinar la discussió i el debat cap a la definició d'una línia política general o estratègica i també l'harmonització de les diverses línies sectorials que ja s'estan concretant en cada front de lluita. Alhora, ha d'ajudar a que tots els militants assoleixin el bagatge teòric-polític necessari per a una praxis socialista. Amb aquestes finalitats, el butlletí anirà marcant unes pautes de discussió que permetran d'avançar amb agilitat en aquest procés d'homogeneïtzació política.

En un breu termini es publicarà un projecte de Manifest-Programa per a ser analitzat i debatut a tots els nivells, amb la finalitat de poder iniciar com més aviat millor la fase provisional de Front, pròxima etapa a recórrer en el camí que ens hem marcat i que apunta a la constitució del futur Partit dels Socialistes de Catalunya.

CORRESPONDÈNCIA SOCIALISTA resta oberta, +

doncs, a l'aportació de tots i de cada un ++ dels militants de la Convergència Socialista.

1ª CINC MESOS DE TREBALL UNITARI.

UN INTENT DE BALANÇ

Aquesta nota és un intent de balanç dels cinc primers mesos de la Convergència Socialista. Aquest període, que va des de l'establiment dels primers contactes fins a la celebració de la 1ª Assemblea de Delegats, constitueix una etapa ben caracteritzada, que pot definir-se com de discussió preliminar, de definició d'un plantejament general i d'inici de les grans línies del procés.

La 1ª Assemblea de Delegats clou aquesta primera etapa i n'obre una altra, amb unes tasques centrals que són ja diferents: articulació i desenvolupament organitzatiu, debats teòric-polítics i establiment de línies d'acció, constitució del Front de la Convergència Socialista.

Una anàlisi d'aquesta primera etapa, tractant de delimitar les principals qüestions que s'hi han plantejat, pot resultar útil a l'hora d'afrontar les noves tasques iniciades.

PRIMERS CONTACTES, PLANTEJAMENTS DE PARTIDA

Evidentment, el procés no va néixer per generació espontània. Hi havia en el seu origen, uns contactes entre grups i organitzacions preexistents (no-alineats, PSAN-P, MSC). Però ja des d'aquests primers intercanvis de punts de vista aparegué clarament que no s'havia de plantejar la qüestió de la convergència dels socialistes merament com un afer de negociació, entesa i fusió entre els grups constituïts. Al contrari: calia partir de la constatació d'un fet ben determinat: la multiplicació d'un seguit de processos de politització d'amplis sectors, amb una consciència socialista cada cop més estesa, distribuïts per tots els àmbits de la vida obrera, popular i democràtica. Des de punts de partida diferents, a través d'experiències i trajectòries peculiars, una gran quantitat de grups i de militants manifestaven per tot Catalunya uns propòsits decidits de convergència: necessitat d'articular-se en un treball col·lectiu, d'unificació organitzativa i teòric-política que havia de tenir la seva culminació en

gica en la constitució del partit dels socialistes catalans.

Calia partir d'una acceptació sense reserves del co-protagonisme fonamental d'aquests amplis sectors. I calia fer-ho, no sols perquè d'aquesta manera es reeixiria a suscitar un procés d'organització dels socialistes de grans dimensions, sinó perquè aquesta era, en definitiva, l'únic camí democràtic, en les presents condicions, i l'única via d'integració real, basada en l'assumpció comú que el procés era, de fet, un procés d'auto-organització. A la vegada, era també l'única via que permetria de plantejar el necessari debat teòric i polític sobre unes bases obertes, superant la mera confrontació entre els grups preexistents, amb els riscos inherents de cristallització política que hauria comportat.

Ara bé: l'acceptació d'aquest plantejament de partida sols prenia tot el seu sentit si anava acompanyada, d'una banda, de l'explicitació inequívoca de l'objectiu fonamental a perseguir (la unificació política i organitzativa dels socialistes. És a dir, la constitució del partit dels socialistes); i de l'altra, d'un compromís explícit per part de les organitzacions integrades en el procés, d'autodissoldre's quan aquell objectiu fonamental fos assolit.

CORRESPONDÈNCIA SOCIALISTA

ÒRGAN
DE DISCUSSIÓ INTERNA
DE LA CONVERGÈNCIA
SOCIALISTA

MARÇ-75
Número 1

INDEX
X. PRESENTACIÓ
1. CINC MESOS DE TREBALL UNITARI
PER LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA
1ª ASSEMBLEA DE DELEGATS DE LA CONVERGÈNCIA SOCIALISTA
ELEMENTS PER A UNA ESTRATÈGIA SOCIALISTA
LA CRISI ACTUAL DEL CAPITALISME I LA LLUITA DELS TREBALLADORS
FORMACIÓ TEÒRICA

La constitució del partit no es plantejava, per altra banda, com a cosa immediata. Ni com a fruit d'una pulsó voluntarista, ni producte d'una decisió precipitada: el partit era l'objectiu últim, que explicava el procés, que envertebrava les successives etapes. Era l'objectiu al qual calia tendir, assolint-lo progressivament, ja des de les primeres fases del procés de convergència. S'arribaria al partit d'una manera responsable, a través d'una maduració que hauria anat establint totes les condicions necessàries.

Era en funció d'aquests criteris preliminars que es proposava una seqüència pel procés. En primer lloc, es tractava d'acordar un marc general d'entesa política i d'efectuar, a partir d'aquest, una àmplia convocatòria. Fou així com es prepararen els documents "Per la unitat dels socialistes de Catalunya" i "El procés de convergència". Vindria després una segona etapa provisional, sobre les bases d'un acord més aprofundit: un programa polític i unes línies unitàries d'acció. I finalment, com a resultat de la implantació política de la Convergència, de la seva consolidació organitzativa, de la seva unificació teòrico-política, s'arribaria a la darrera fase, amb la creació del partit.

EL PROCÉS, EN MARXA

Transcorreguts cinc mesos d'ençà de l'inici del procés, pot fer-se un balanç provisional i afirmar que l'impacte que ha produït és considerable. No pot fer-se aquí, òbviament, una relació pormenoritzada dels diferents nuclis i sectors que han anat manifestant la voluntat d'adherir-se al procés i que estan fent-ho en la pràctica. Però sí pot dir-se que el seu nombre és gran i que en general responen a un nivell d'homogeneïtat política que permet de considerar amb optimisme la possibilitat d'una marxa segura del procés.

En aquesta etapa, la forma bàsica d'organització ha estat el cercle de convergència socialista. Aquests cercles de convergència socialista (CCS) han anat constituint-se en una localitat determinada o en una comarca, en un barri, en una facultat, en una empresa o un ram industrial, en un àmbit professional, etc. En l'etapa actual de la Convergència Socialista, el CCS és l'estructura base. En el seu si hi treballen conjuntament militants de les organitzacions convergents i militants incorporats directament al procés de convergència.

La tasca del CCS és duta a terme en dos sentits: de discussió i d'acció. És a través de l'enllaç eficient d'aquestes dues activitats que podem arribar a consolidar realment uns CCS amb un elevat nivell de militància, una cohesió i una unitat encara un aspecte sense l'altre no té cap sentit: un CCS convertit en un simple grup de discussió és evident que no interessa a la Convergència, com tampoc un CCS que sigui exclusivament una plataforma d'activisme. Per a reeixir el procés de Convergència Socialista necessita que en tots i cada un dels CCS es discuteixi i es treballi en concret.

Algunes conclusions es poden treure de l'experiència d'aquests mesos de constitució i desenvolupament de CCS. En primer lloc, pot dir-se que la viabilitat i l'eficàcia dels CCS que s'han anat constituint ha estat en funció, bàsicament, d'una possibilitat concreta de treball polític. És a dir que, de cara a la constitució de nous CCS, cal tenir sempre perfectament clar l'objectiu fonamental d'actuació que aquests han de desenvolupar: impuls de les lluites reivindicatives i democràtiques en un barri, articulació del moviment democràtic en una comarca, participació en la lluita sindical d'un determinat ram o d'una determinada localitat, etc.

En segon lloc, l'acció dels CCS constitueix en funció d'uns determinats fronts de lluita (moviment obrer, pagesia, moviment urbà, ensenyament, etc.) han tendit lògicament a coordinar progressivament la seva acció, a través de la discussió d'unes línies d'actuació sectorial i d'establiment d'uns mecanismes eficaços d'enllaç. Els primers moments de l'etapa de front hauran de veure la maduració d'aquestes línies sectorials a la vega de que una discussió política d'abast general, en la perspectiva d'una progressiva homogeneïtzació de la Convergència.

Finalment, el ritme del procés s'ha caracteritzat per la seva flexibilitat. Els nivells de militància, de consciència, de politització dels militants de la Convergència no són en l'etapa inicial —com és natural— completa ment homogenis. Una reflexió que s'imposa és que cal, en aquest sentit, que tots els companys fegin prova de la major bona voluntat i de la major capacitat d'obertura en la discussió serena, i evitant tota exasperació o tot recurs a mesures de tipus formal o administratiu. Aquesta consideració ha de fer-se, així mateix, pel que pertoca a les relacions entre els CCS i els òrgans de coordinació. Bastir un procés de les dimensions entre els CCS i els òrgans Socialista no és cosa fàcil. Els CCS es multipliquen i es multipliquen encara més ràpidament en l'etapa pròxima: coordinar-les eficaçment i bastir les estructures capaces d'assegurar uns serveis de gestió, informació, coordinació, formació, etc., no és una cosa assolible en unes poques setmanes. Cal doncs comprendre la necessitat, en l'etapa actual, d'un cert "autobastament" dels CCS, almenys fins als primers mesos de l'etapa provisional, és a dir fins que estiguin ben rodats els mecanismes de coordinació i els serveis adequats a aquesta estructura convergent de grans dimensions.

"ESTABILITZAR" EL PROCÉS

Una conclusió general que es desprèn de l'experiència d'aquests mesos passats és l'elevada potencialitat d'atracció d'un procés de convergència obert i honest, basat en el protagonisme real de tots i cada un dels homes i dels sectors implicats. Sembla evident que cal mantenir per tots els mitjans, en les etapes properes, aquest caràcter obert del

procés de convergència, evitant tota tendència a l'estabilització i al tancament. Impulsen, al contrari, la convocatòria en tots els sectors i les àrees on no hem arribat encara!

Aquesta qüestió enllaça amb la dels grups socialistes que s'han mantingut fins ara al marge del procés i, en particular, amb el tema de les nostres relacions amb un d'ells —el PSAN oficial— que tot manifestant un gran interès per la Convergència Socialista ha preferit de mantenir-se'n al marge, en no coincidir plenament les seves posicions amb les nostres. Amb els companys de l'esmentat grup es mantingueren dues llargues sessions de treball que giraren essencialment a l'entorn de dues qüestions que elles plantejaren: a) el caràcter del procés de convergència: calia anar a una federació de grups o a un procés d'homogeneïtzació i unificació, amb l'objectiu final de constitució d'un partit?, i b) l'àmbit del procés: Catalunya o Països Catalans? Doncs bé: al terme d'aquestes dues sessions, s'havia arribat a un acord concret i explícit sobre la base d'una acceptació, per part dels companys del PSAN oficial, de les posicions expressades en el document "Per la unitat...". Començà a produir-se, en conseqüència, la incorporació d'aquests companys. Malgrat tot, molt poc després, ens demanaren una "congelació del acord", a fi de procedir a rediscutir internament aquelles qüestions prèviament debatudes. Aquesta discussió interna en el PSAN oficial comportà finalment la seva decisió de no participar en el procés de convergència. El fet, que tots hem coincidit en considerar negatiu, no ens ha de fer perdre de vista, però, que la Convergència Socialista ha creat i continuarà creant encara més en les etapes properes, una nova situació i una dinàmica unitària en front de la qual hauran d'anar-se adaptant tots els socialistes. No mancaran en aquest sentit noves ocasions de confrontació i de treball en comú amb els companys del PSAN oficial, i creiem que a través d'elles podrien suscitar-se de nou elements d'entesa.

VERS LA FASE DE FRONT

El moment actual es caracteritza, en el si de la Convergència Socialista, per l'actualització del pas a l'etapa de front. La incorporació massiva de nous militants —que té com a conseqüència inevitable, i positiva, la pèrdua de pes relatiu de les organitzacions preexistents—, la urgència d'articular teòricament i pràcticament unes línies polítiques en els diversos fronts de lluita i en el pla del combat polític general contra la dictadura i per les llibertats, són elements avui d'una importància cabdal. Avançar en el nostre procés unitari és una qüestió que avui no afecta sols a la Convergència Socialista, sinó que afecta substancialment als interessos de la classe obrera i del poble de Catalunya. En uns moments de crisi interna de les formes de poder fran-

quistes, la construcció d'una potent força socialista a Catalunya és un element molt important que ha de contribuir a l'acostament del trencament democràtic i a fer que aquest trencament es produeixi en un context de relació de forces el més favorable possible a la classe obrera i als sectors populars catalans i, per tant, en unes condicions que permetin d'acabar les qüestions de la marxa al socialisme en una nova situació d'iniciativa política i força organitzativa."

ARA

■ La revista "ARA", degana de la nostra premsa clandestina nacionalista, ha assolit una regularitat i un contingut polític-informatiu; així en l'any 75 han sortit 5 números, el primer d'ells dedicat com a núm 0 de la nova etapa al 1er Congrés de Front Nacional de Catalunya, del qual també han sortit dos llibrets importants:

1. Declaració de Principis i d'acció política,

2. Informe sobre qüestions tàctiques.

Del núm 1 de data gener 1975, reproduïm l'article L'Assemblea de Catalunya Avui.

III. De l'Etapa Parlamentària a la Lluita de Masses.

En primer lloc cal constatar les considerables dificultats que s'han hagut de vèncer per tal d'arribar a assentar les bases d'una convergència unitària. La primera temptativa reeixida, que data del desembre de 1969, va ser la Creació de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya. Trenta anys, doncs, van caldre per a portar-la a terme. Tot això, cal tenir-ho en compte a l'hora de valorar els organismes unitàris; volem dir que cal que ens adonem del valor que té conservar-les.

L'esforç unitàri de l'Assemblea de Catalunya es basa en la necessitat, comuna a totes les forces democràtiques i nacionalistes, de la dictadura feixista, i es concreta en el pacte de bases mínimes formulat pels quatre punts programàtics que, en resum, expressen la necessitat de llibertats democràtiques i nacionals. Amb aquest programa queden definits els límits de la convergència unitària i el seu abast.

Ara bé, sense una estratègia assumida per totes les forces que formen l'AdC, no es pot parlar d'integració efectiva dels esforços, la qual hauria de quedar plasmada en una coordinació de les accions de lluita.

Per això els debats desenvolupats al si de l'AdC han estat, bàsicament, debats sobre l'estratègia que cal adoptar, o, dit d'una altra manera, han estat l'expressió d'un esforç de l'AdC, en recerca de la seva funció dins la lluita contra el règim.

Aquesta recerca ha quedat concretada en la proposta de constitució d'un govern provisional de la Generalitat de Catalunya, la qual cosa significa que actualment, l'AdC, "re-

presenta" el poble de Catalunya, o, almenys, que és una força real, amb pes suficient per a exigir una expressió institucional, d'acord amb el tercer punt del seu programa.

Això vol dir que l'Assemblea està arribant a la culminació de l'etapa parlamentària. Cal superar aquesta etapa i iniciar-ne una altra de lluita de masses, sense la qual l'AdC, mai no podria arribar als seus objectius.

II. L'Assemblea de Catalunya i la Qüestió Nacional.

Els objectius immediats de l'Assemblea de Catalunya, centrats en la ruptura democràtica contra el règim feixista espanyol i contra les formes de "continuisme" polític i institucional, i, per altra banda, el punt quant de l'alternativa ("coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica"), que defineixen una acció projectada a tot l'Estat espanyol, impliquen unes conseqüències que no han deixat de fer-se sentir al si de la pròpia Assemblea.

En primer terme, introdueixen a l'AdC forces polítiques vinculades orgànicament a partits d'àmbit espanyol, i en conseqüència l'òptica amb què generalment aquests sectors s'ocupen de la problemàtica general de l'Estat no és pròpiament una òptica nacional catalana. Des del nostre punt de vista resulta paradoxal la inclusió a l'AdC de les esmentades forces polítiques d'obediència espanyola i l'exclusió de les forces dels altres Països Catalans, tan vinculats al Principat i amb el qual formen una sola nacionalitat.

La qüestió és ben important i mereix l'èmfasi que li donem, per tal com qualsevol lluita contra l'opressió, política, social, econòmica, mobilitzada a Catalunya i des de Catalunya passa per l'elemental identificació de la seva unitat nacional.

Avui ja no es pot defugir la realitat dels Països Catalans, i cal pensar en una coordinació de l'AdC, amb les forces democràtiques catalanes de fora del Principat. Una manera de fer coordinacions reals és potenciar tasques concretes. La campanya per l'ús oficial de la llengua pot ser, ja avui, una primera acció conjunta. I caldrà potenciar al màxim totes les altres possibilitats.

■ El núm 2 de data Febrer 1975, conté un interessant article sobre "L'Apertura i 'Asociaciones", el que califica de "desesperat esforç del règim per sobreviure".

El núm 3 està dedicat a Salvador Puig i Antich. Cal dir que aquesta organització fou de les poques que realitzaren accions i propaganda com a a recordar l'assassinat d'en Puig Antich, el resta del núm es dedica a temàtiques polítiques i informatives.

■ En quant al núm 4 de data Abril de 1975, volem, per la seva importància política destacar l'article "CAP AL GOVERN PROVISIONAL"

ARA

ORGAN CENTRAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA
PER A LES FORCES CATALANES I NACIONALISTES I SOCIALISTES
SEGONA EDICIÓ 1975

Un exponent de la inutilitat del règim

LA CONFLICTIVA OBRERA

La producció, durant els últims anys, ha estat creixent, però la qualitat de la producció ha estat disminuint. A més, la situació social i econòmica dels treballadors és cada vegada més precària. La conflictivitat obrera s'ha anat augmentant, i la lluita social s'ha convertit en una realitat quotidiana.

Contingut:
1. LA CONFLICTIVA OBRERA, p. 1
2. CAP A LA CONFERENCIA DE LES FORCES D'ALLIBERAMENT NACIONAL I DE CLASSE, p. 4
3. MANIFESTACIONS DE CATALUNYA, p. 5
4. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 6
5. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 7
6. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 8
7. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 9
8. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 10
9. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 11
10. QUINQUENARI DE LA PAU, p. 12

que reproduïm íntegrament:

"A desgrat de certs moments que la premsa qualifica com de "calma política", la situació actual es caracteritza, diguem-ho un cop més, per la crisi del règim feixista imperant des de fa prop de quaranta anys a l'Estat espanyol.

La pròpia qualificació de "calma política" aplicada a la situació, defineix l'excepció, essent la regla les manifestacions virulentes del profund moviment d'agitació que actualment remou les aigües massa temps mantingudes clames sota l'imperi del terrorisme estructural que ha endogalat les classes populars de l'Estat espanyol.

La "calma política" és com el respir momentani entre els esnafecs anunciadors de la fi, de la fi inexorable d'un sistema terrorista, anacrònic, atrapat pel seu estèril immobilitisme que ha pretès imposar per decret la paralització de la societat diversa i multinacional de l'Estat espanyol. Una actitud tan poc intel·ligent per part dels mandataris del règim ha acabat fatigant fins i tot els sectors els quals s'han esforçat a servir fidelment.

Com es contempla l'esdevenidor des de l'oposició catalana del Principat?

Es prou coneguda la lluita que les forces polítiques catalanes han dut a terme sense treva des de fa molts anys, el grau de coherència assumit per bon nombre d'elles a través de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i l'adhesió popular manifestada per mitjà de l'Assemblea de Catalunya. Són conegudes també, les preses de posició de ben caracteritzats grups polítics que públicament han manifestat la seva presència i pensament que els anima, inequívocament oposat al règim imperant i als intents de la seva més o menys degradada continuació. Es tracta de grups polítics amb previsible incidència popular i amb un bon grau d'activitat al seu haver durant el període difícil

canf dels darrers quaranta anys.

Ens trobem, doncs, en conjunt, amb una ++ constel·lació de forces polítiques catalanes sumament representatives i que, pràcticament, exhaureixen les varietats del pensament democràtic i les matisacions de la reivindicació nacional catalana.

En definitiva, es tracta d'un conjunt de ++ forces que poden assumir, sense excedir-se, la representació del nostre poble.

Totes aquestes forces, amb un sentit de responsabilitat marcadament elevat i per mitjà ++ d'un diàleg que han encetat i que es mostra ++ francament prometedor, coincideixen en la necessitat d'assolir el grau de coherència indispensable per a postular, promoure i defensar, com un tot sense esclatxes, per al perfo de de provisionalitat que s'endevina a la fi ++ del franquisme, el retorn de les institucions bàsiques configurades a l'Estatut d'autonomia assolit l'any 1932.

Aquest ventall de forces configura ja, un ++ esbós de Generalitat. El que ara cal fer és ++ completar aquest esbós amb un Govern provisional del Principat, que ha de tenir un nivell ++ d'atribucions no inferior al de les assolides pel Govern provisional de l'any 1931.

Aquest plantejament, que forma part del programa de les instàncies unitàries catalanes, ++ pensem que hauria de realitzar-se en virtut ++ d'un acord ben ampli, sense restriccions, ++ fins al límit on abasten les formacions democràtiques i pròpiament nacionals al Principat de Catalunya. Paral·lelament, un procés semblant a aquest hauria de potenciar-se al País Valencià i a les Illes.

Pel que respecta al Principat, no pensem ++ que pugui ser altre el criteri de la Presidència de la Generalitat, amb el qual, de tota ++ evidència, cal comptar.

El fet és aquest: Govern no existeix, i ++ que mentre no existeixi, ens cal assumir, con ++ juntament i a tots els efectes, la seva responsabilitat i la seva autoritat. En primer ++ lloc, presentant-se el conjunt de forces catalanes democràtiques i nacionals com un tot ++ pactista i pactant en les seves relacions amb les forces de les altres nacionalitats de l'Estat espanyol. Aquesta tasca, la de la representació política de cara a l'exterior, és, ++ de fet, una de les atribucions reals fonamentals d'un Govern provisional."

LLUITA (prov)

■ Amb data Abril-75 ha sortit "LLUITA" núm ++ 43 del PSAN (PROVISIONAL), el qual tracta diferents temàtiques en profunditat: "El 1 de ++ Maig", "La classe obrera davant les properes ++ eleccions "sindicals", "Portugal: L'avanc del poder popular" i "Els objectius democràtics ++ en el camp cultural" que per el seu contingut e interès reproduïm íntegrament.

"NORMALITZACIÓ DE LA LLENGUA I CULTURA ++ CATALANA.

Els darrers temps estem veient un esclat ++

continu d'iniciatives tendents a fer sortir ++ la nostra llengua i la nostra cultura de ++ l'estat d'opressió en què es troben.

Es planteja decididament la seva normalització i la seva futura expansió perquè pu ++ guin ser l'expressió de la marxa de les classes populars catalanes cap al seu alliberament en el socialisme, deixant enrera l'esperit de mera conservació d'un patrimoni cultural i d'unes característiques estàtiques.

Aquest moviment àmpli i fortíssim ++ en el qual participen amb perspectives òrbies ++ les classes populars i els sectors democràtics de la mitjana burgesia catalana ++ s'inscriu en el context de la crisi de la dictadura i d'avanc cap a un canvi democràtic.

El poble treballador dels Països Catalans ++ s'acara a l'enderrocament de la dictadura ++ amb una alternativa que comprèn la instauració de la democràcia, l'autonomia nacional i un començament de limitació del poder dels ++ monopolis. Això comporta uns elements de poder popular català expressats en la participació de les classes populars en tots els ++ àmbits de la societat.

Aquesta gestió popular s'ha de concretar ++ també en el camp cultural. Cal establir en ++ el marc del programa de l'alternativa democràtica els objectius referents a l'avanc ++ cap a una cultura popular catalana. Aquesta cultura popular en el marc de l'alternativa democràtica es basa, com ja hem dit, en la ++ participació popular en el control dels mitjans de producció i difusió de cultura per a orientar-los d'acord amb els interessos ++ propis.

Això comporta una autèntica llibertat d'expressió per a les classes populars, el lliure ús de la llengua catalana i la seva expansió a tots els àmbits de la vida social i la participació, en suma, d'unes formes culturals populars catalanes.

En el moment actual en què la dictadura ++ s'està esfondrant i que s'avança cap a un ++ canvi democràtic, es planteja com a objectiu immediat, com en conjunt, a les classes populars i als sectors burgesos democràtics la normalització de la llengua i cultura catalanes.

La "normalització" (terme en si mateix ambigü) es refereix al fet d'arribar a una situació en què la cultura catalana estigui en les mateixes condicions que qualsevol cultura en una societat més o menys democràtica.

De la mateixa manera que el trencament de la dictadura possibilita l'avanc cap a una ++ alternativa democràtica de les classes populars, la "normalització" és un pas en el ++ marc de l'alternativa democràtica cap a la consecució d'una cultura popular catalana.

Així com el moviment obrer, el moviment de barris o el moviment de joves van formulant uns programes sectorials a partir de les reivindicacions més immediates assumides a nivell de masses, que alhora permeten un aprofundiment de cara a acostar-se més a la satisfacció de les necessitats populars a partir d'un debat de masses, cal dotar-se d'un ++

SUMARI:

1 de maig: un pas endavant en la reconstrucció del moviment obrer	1
La classe obrera catalana davant les properes eleccions sindicals	3
Els objectius democràtics en el camp cultural	6
Portugal: l'avanc del poder popular	8
Ultima hora: estat d'excepció al país basc	10

per la revolució socialista d'alliberament nacional

43 abril 1975 **LLUITA**
països catalans PSAN provisional

UN PAS ENDAVANT EN LA RECONSTRUCCIÓ DEL MOVIMENT OBRER

1 DE MAIG

programa cultural per a l'Alternativa Democràtica.

En aquest sentit ja s'han avançat alguns ++ pressupostos fonamentals d'aquest programa ++ recollits pel Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i publicats arran de l'ignominios espectacle de l'Ajuntament de Barcelona, refusant destinar un 0'07 del seu pressupost a finançar l'ensenyament del català. La declaració, que es refereix a "les profundes aspiracions populars per la normalització de la llengua i la cultura catalanes i per l'oficialitat del nostre idioma" i al fet que "la seva llibertat i el seu ple desenvolupament només es poden produir amb la derrota de la dictadura feixista, amb un canvi democràtic i amb el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes ++ llibertats (democràtiques) a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret ++ d'autodeterminació", exposa que "les autoritats franquistes, en un replegament tàctic ++ forçat per la debilitat i les contradiccions del règim i per la formidabile combativitat ++ del moviment de masses democràtic pels drets nacionals de Catalunya" realitzen una sèrie de manobres per enmascarar l'opressió: exhibició de banderes catalanes en edificis oficials, ús del català en algunes emissions radiofòniques, tolerància de l'ensenyament del català fora de programes... "Aquestes manobres segueix la declaració: només poden enganyar certs sectors que amb simples retocs formals a l'actual situació insostenible ++ per a tothom -- ja es mostrarien satisfets: ús "públic" del català, però no oficial; ensenyament del català (optatiu), però no ensenyament en català; algun diari en català, però no catalanització massiva de la premsa; emissions radiofòniques o televisives en català, però no ràdio i televisió catalanes, etc. En definitiva, "regionalisme ben entès" ++

ALLIBERAMENT/2

■ L'aparició del núm. 2 d'Alliberament consolida ja l'aparició regular d'aquesta nova revista catalana teòrica, reforçant així, el pobre panorama de revistes d'aquest tipus, doncs sols existia fins ara, "NOUS-HORIZONS" del PSUC/PCE, òbviament de clar sentit espanyolista, i una nova del que hem vist sols + el núm. 0, sota el nom de "RECONSTRUIM" a aquesta última democràtica i nacional catalana.

Degut al seu interès reproduïm la "Presentació" (que explica detalladament el contingut total del llibre) i l'article polèmic però incisiu "Jordi Solé-Tura o l'espanyolisme en la historiografia catalana".

■ "PRESENTACIÓ.- En aquest segon número d'Alliberament" publiquem dos articles que serveixen per a aclarir des de dos punts de vista diferents la qüestió nacional. El primer posa al descobert les implicacions revolucionàries de la lluita d'alliberament nacional dins l'estat espanyol; el segon centre la qüestió en la política d'aliances de classes: la burgesia "nacional" i la seva inconseqüència "nacional".

Publiquem la segona part del text "Comunisme i nacionalisme", d'Helène Carrère, que acabarem en el pròxim número 3. Creiem que l'interès del text en justificava plenament la publicació. De tota manera, possiblement no sigui -per la seva extensió- la classe de text adequat per a "Alliberament". Acceptem, doncs, la crítica d'alguns companys en aquest sentit, i d'ara endavant publicarem a "Alliberament" textos menys extensos, i destinarem treballs com el d'Helène Carrère a publicacions especials a part.

A l'apartat llibres i publicacions, hem escollit per al comentari i la crítica una sèrie de textos que podrien ésser interessants per diferents raons.

D'una banda, no cal insistir en l'interès extraordinari que té per a la revolució socialista d'alliberament nacional a Europa el llibre de Sergio Salvi "Le nazioni proibite". Només la informació que recull en justifica l'elogi. Si a més de proporcionar informació de primera mà, enfoca la qüestió nacional + des d'una perspectiva revolucionària, l'interès no pot ésser més gran.

El llibre de Solé-Tura no és pas que tingui en si una importància política gran. D'altres llibres en tenen molta més. Però es tracta d'un llibre també prou recent escrit per un dels "pensadors marxistes" (?) més confusióistes respecte al problema nacional i la lluita de classes al nostre país. L'autor de "Catalanisme i revolució burgesa" torna a fer de les seves en el seu llibre més recent, "Ideari de Valentí Almirall".

Finalment, un llibre de grans qualitats + tant per la informació històrica que ens ofereix com per la interpretació que fa dels

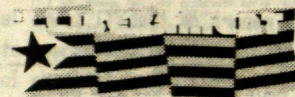
fets i les conclusions que permet de treure'n és "El pensament econòmic a Catalunya + 1760-1840" d'Ernest Lluch. Aquest llibre ens permet d'encetar un nou camí per a alliberar-nos de les tesis, massa subjectives i lligades als interessos del colonialisme espanyolista damunt les nacions oprimides de la nostra península i illes adjunt, tant dels autors que es mouen dins el camp historiogràfic tradicional, des del romanticisme encà, com d'aquells que, voluntarísticament marxistes, no han sabut o volgut aplicar els canons de la nova metodologia, lligats com estaven o estan als prejudicis i remors de la societat burgesa espanyola. És un llibre, + doncs, que permet de descobrir i seguir el dualisme històric, en el camp de l'economia política, entre la societat catalana i la societat espanyola, i les característiques + reals de llurs interferències, i suera les tesis de la investigació sucursalista catalana i la colonial-centralista espanyola.

Aprofitem l'ocasió per celebrar l'èxit del primer número d'"Alliberament". Ha estat + realment important, fins al punt que aquest moments el nº 1 és pràcticament intromable i caldrà fer-ne ben aviat una reedició.

No ens avergonyeix de "celebrar" públicament l'èxit aconseguit, perquè ben mirat, + l'èxit no es nostre, ja que, com nosaltres + prevíem en engegar aquesta publicació, hi ha al nostre país amplis sectors -tant militants d'organitzacions polítiques com independents- que lluiten pel socialisme i l'alliberament nacional. Es tracta d'un moviment poc definit encara, però real i ple de vida + que vaprenent cada vegada més força. És tot aquest cos social que demana el seu enfortiment i la consolidació de les seves bases + tècniques. I en certa manera -malgrat les limitacions- "Alliberament" ve a cobrir in + buit, a satisfer aquesta necessitat. I és + precisament d'aquest ampli camp que ens han arribat nombroses col·laboracions. Això ens demostra i fa que puguem considerar "Alliberament" com la revista no d'un sol grup, sinó de tots aquells que als Països Catalans lluiten pel socialisme i l'alliberament nacional.

És per això que voldríem tornar a insistir en la idea que ja expressàrem al nº 1: aquesta publicació és oberta a tothom.

En aquest número apareix clarament l'edició per part del PSAN dels Països Catalans, + fet que ja tothom suposava, i que ens ha semblat absurd de no explicitar. El PSAN dels Països Catalans, doncs, edita i impulsa a + aquesta publicació, que des del primer número ha estat oberta a tothom que estigues al costat de la revolució socialista d'alliberament nacional. Així doncs, en el primer número ja hi havia escrits de militants independents, com també n'hi ha en aquest segon. Voldríem que aquesta fos la tònica general de tots els "Alliberaments". És més, voldríem + que fos una tribuna oberta a tothom qui tingui quelcom a dir, que esdevingués realment un instrument de debat teòric i polític de +

quaderns al servei de la revolució socialista d'alliberament nacional

SUMARI

PRESENTACIÓ

JORDI SOLÉ-TURA O L'ESPANYOLISME EN LA HISTORIOGRAFIA CATALANA

DESDOBLANT LA HISTORIA DE CATALUNYA. UNES REFLEXIONS A PROPOSIT D'UN LLIBRE D'ERNEST LLUCH

DESALIANACIÓ REVOLUCIONÀRIA CONTRA ESPANYOLISME

EL PROBLEMA NACIONAL

SERGIO SALVI, LE NAZIONI PROIBITE. VALEROCHI EDITORS. FIRENZE 1974

BURGUESIA NACIONAL I PROLETARIAT

nº 2 març 1975
països catalans

PSAN

la revolució socialista d'alliberament nacional.

Aquest número vol ésser una contribució + més en aquest sentit."

■ "JORDI SOLÉ-TURA O L'ESPANYOLISME EN LA HISTORIOGRAFIA CATALANA.- Jordi Solé-Tura, + en el pròleg introductor a una selecció de + textos d'en Valentí Almirall (1), insisteix + en la seva coneguda tesi issitua la figura de Valentí Almirall en el marc del clàssic esquema de nacionalisme-burguesia, que portà ja tanta polèmica el 1967 en publicar-se el seu llibre "Catalanisme i revolució burgesa". A l'esquematisme nacionalisme-burguesia cal adjuntar hi, com a conseqüència, la concepció esquemàtica de la lluita de classes. Per a Solé-Tura en la societat catalana només hi ha burgesia + i proletariat. Totes les altres forces socials, pel fet de no poder ser autònomes, cauen en el sac de la burgesia o treballen al servei de la burgesia, classe hegemònica a Catalunya. Sobre el caràcter hegemònic de la burgesia al Principat no hi tenim res a dir; sobre l'esquematisme amb què analitza les forces socials populars catalanes no hi podem estar d'acord.

Mentre que Solé-Tura interpreta la segona etapa política de Valentí Almirall com un període en què es dedica a forjar un instrument polític per a la burgesia, és a dir, el catalanisme, Isidre Molas (2), en canvi, interpreta aquesta etapa d'Almirall com l'intent de reorganització del republicanisme federal en el període que aquest, desfet a causa de la Restauració, ha quedat eliminat del joc polític democràtic. Isidre Molas parla de reconversió, en el marc de les noves condicions polítiques, del republicanisme. En cap moment el republicanisme no s'ha basat en classes + que no fossin les populars urbanes, i en cap moment, en el procés de reconversió sota les noves condicions polítiques, no hi figuren + sectors burgesos autèntics representants d'aquesta classe. El republicanisme federal és +

el motor del catalanisme, i només després de l'experiència del polaviejsme la burgesia, per exemple el moment de Treball Nacional, considerarà amb interès el catalanisme i es plantejarà la qüestió de pendre'n la direcció. És a dir, que el motor històric del catalanisme és popular i no pas burgès. No sembla pas que en Valentí Almirall tingui una etapa revolucionària espanyola i una altra catalanista reformista, com sembla desprendre's de la introducció del Senyor Solé-Tura, ni que aquest sigui l'artífex objectiu del catalanisme per a posar-lo en mans de la burgesia.

De fet, l'anàlisi de Solé-Tura parteix de l'esquema fèdic del caràcter burgès del nacionalisme. Les darreres anàlisis de Josep Termes han posat en evidència les deficiències de l'esquema fèdic que assimila la idea a nació a l'afirmació de la burgesia com a classe dominant. Si es verifica la hipòtesi

que la revolució burgesa a l'estat espanyol s'esdevé ja pels volts del 1837, tot allò que vindrà després, tal com omnia en termes (3), només podrà qualificar de "protesta popular democràtica", i no d'"intents de la burgesia per a prendre el poder", sinó "uns intents de les classes populars per a fer front, per a atacar l'estat de la burgesia". Aplicat això -diu Termes- al problema nacional per la segona meitat del segle XIX, tindriem aleshores que aquestes crítiques contra l'estat, que aquesta oposició democràtica a l'estat no vindria de la burgesia per arribar en concret al poder, sinó al revés, de les classes populars especialment urbanes i subordinadament camperoles per combatre un estat de la burgesia. Naturalment, en estat de la burgesia on la burgesia industrial catalana, la burgesia de la revolució industrial, hi està directament, encara que subordinadament, lligada".

És en el marc d'aquests corrents actuals per on es va desenvolupant la investigació que cal situar la figura d'Almirall, la qual considerem que és completament tergiversada en la mesura que hom l'analitza a partir d'una concepció esquemàtica del catalanisme.

- 1.- Jordi Solé-Tura, Ideari de Valentí Almirall, "Antologia Catalana", 74, Edicions 62, Barcelona, 1974.
- 2.- Isidre Moles, Lliga Catalana, vol. 1, p.11-45, Ed. 62 Barcelona, 1972.
- 3.- Josep Termes, El nacionalisme català. Problemes d'interpretació, Col. Lloqui d'historiadors, p.43-54, Barcelona, 3-4 maig 1974."

DECLARACIÓ CONJUNTA D'E.T.A., P.S.A.N.(P) I U.P.G.

Davant les necessitats de coordinar la lluita per l'alliberament nacional i el socialisme per Euskadi, Galícia i Països Catalans, les nostres organitzacions, com a vanguardes revolucionàries i patriòtiques dels nostres pobles, han decidit establir una col·laboració per analitzar la situació i respondre conjuntament a les tasques del moment.

La dictadura no pot perllongar-se molt de temps més com a instrument de les classes dominants de l'Estat espanyol. La generalització i radicalització de les lluites de les masses està obligant el capital monopolista a buscar una democratització aparent, que lliqüidi els aspectes feixistes de la dictadura i articuli un mínim de consens social. Solament els sectors més parasitaris de l'aparell de l'Estat estan interessats en la seva continuïtat.

Certs sectors reformistes, atribuint-se la representació de la classe obrera, ofereixen al gran capital, a través de la "Junta Democràtica de España" i d'esquena de les masses, una sortida, a aquesta crisi política, que favoreixi prioritàriament els interessos de l'oligarquia.

Per nosaltres, en canvi, és evident que aquesta crisi ha de ser aprofitada, pels nostres pobles, per a realitzar un gran canvi en la lluita contra l'opressió nacional i l'exploació capitalista en el cas d'Euskadi i Països Catalans i contra l'opressió colonial en el de Galícia. Així ens ho permeten assegurar les condicions actuals.

Per això, i tenint molt present que la lluita per l'alliberament nacional i el socialisme dels nostres pobles passa per l'autoorganització nacional a tots els nivells, en un procés que parteix de la situació de cada nació i que té ritmes i aspectes propis en cada cas, E.T.A., P.S.A.N.(P) i U.P.G. ens comprometem a articular una alternativa comuna enfront a la dictadura, que proposem, d'una manera formal i pública, a totes les forces democràtiques, patriòtiques i revolucionàries d'Euskadi, Galícia i Països Catalans.

1.- Formació i potenciació d'Assemblees nacionals i populars a Euskadi, Galícia i Països Catalans, tant si ja estan constituïdes

-com és el cas de l'Assemblea de Catalunya- com si estan en procés de formació -cas de l'Assemblea del País Valencià, de l'Assemblea Nacional-Popular Galega i d'Herriko Batasuna d'Euskadi.

Tals organitzacions deuen possibilitar la creació de Governos Provisionals a cada una de les tres nacions.

Entenem que aquesta és la manera justa d'aplicar el principi d'autogovernació nacional.

2.- Conquesta de les llibertats polítiques i sindicals enteses aquestes, com el començament d'una democràcia real, com la possibilitat d'accés del poble al poder econòmic i polític.

3.- Concreció de les llibertats nacionals a través de les formes d'Autogovern a delimitar per les respectives Assemblees Nacionals i Populars abans mencionades, i implantació de mesures garantitzades del desenvolupament de les respectives llengües i cultures.

4.- Dissolució de les forces repressives (BPS, GC, PA...) i control sobre els comandaments de l'exèrcit a Euskadi, Galícia i Països Catalans, per part dels respectius Governos Provisionals.

Considerem que aquestes són decisions imprescindibles per a garantir la seguretat i irreversibilitat de les nostres conquestes democràtiques.

5.- Llibertat pels presos polítics i retorn dels exiliats.

6.- Adopció de mesures econòmiques i socials destinades a satisfer les necessitats més immediates de les classes populars i a establir una primera limitació al poder del Gran Capital, tenint en compte les condicions concretes de cada nació.

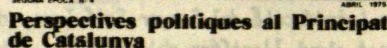
7.- Les Assemblees Nacionals i Populars i els Governos Provisionals que sorgeixin d'aquestes, es reconeixeran mútuament com els legítims i sobirans representants de les respectives nacions i mantindran entre si i amb altres organitzacions unitàries antifranquistes de l'Estat espanyol, relacions internacionals basades en la igualtat i no en la subordinació.

Aquestes són les nostres propostes per a organitzar, en una primera fase, la vida dels nostres pobles, immediatament després de la caiguda de la dictadura. Volem manifestar que l'alternativa que proposem no pot resoldre tots els problemes d'Euskadi, Galícia i Països Catalans.

4 anys

de contrainformació al servei dels

Països Catalans

CAP AL GOVERN PROVISIONAL

A desgrat de certa manera que la premsa qualificava com de "calma política", la situació actual es caracteritza, diguem-ho un cop més, per la crisi del règim feixista imperant des de fa prop de quaranta anys a l'Estat espanyol.

La pròpia qualificació de "salma política" aplicada a la situació, definida l'encapçalat, encara la regla les manifestacions virulentes del profund moviment d'agitació que actualment remou les algunes masses tan mateixes salma sota l'imperi del terrorisme estructural que ha organitzat les classes populars de l'Estat espanyol.

Y a "celui politique" de com-
munistes, qui se manifeste entre
les autres communistes de la
FI, de la FI Immuable
d'un système bureaucratique, na-
cional, toujours plus ou moins
plus immuable que la prole-
tariat par décret la parali-
sant de la machine divers
à l'indivisionnisme de l'Etat
d'Etat.

Continued

- CAP AL GOVERN PROVISIONAL, p. 1
- LA UNIVERSITAT D'ENFERMERIA, p. 3
- ENTREVISTA AMB L'"ECONOMIA", p. 4
- L'"AMENITAT" I L'"ESTRUCTURA", p. 5
- L'"ESTRUCTURA", p. 6

A continuació, doncs, reproduïm:

PERE. - El SIC, com molt bé diuen les seves inicials, és el "Servei d'Informació Català", el qual respon a la necessitat que hi havia fa quatre anys als Països Catalans de crear un òrgan informatiu al servei del poble, utilitzant la seva llengua nacional. Cal recordar que en aquells anys, la utilització de la nostra llengua en el món polític era molt diferent que ara. També el fet de la creació a casa nostra de l'API ("Agència Popular Informativa"), agència espanyola amb un contingut "gauchista" i espanyolista, creava una desorientació a la qual calia oposar un antídoto eficaç. Quant a les persones que avui integren e que han integrat el SIC, cal dir que l'ésser de l'"Avui" és una suma comuna de voluntats d'independència i de servei, caracteritzada per la seva +

JORDI. - El "Servei d'Informació Català" és un equip de professionals del periodisme, els quals som conscients de la impossibilitat d'escriure lliurement en la nostra llengua sobre la problemàtica de l' ampli moviment català de resistència. El nostre marc d'interès abasta els Països Catalans, i també les altres nacions oprimides: Galícia i Euzkadi. Històricament el SIC és la continuació d'altres intents semblants -"Fulls Verds", "Fulls d'Informació Nacional", per a citar dos exemples pròxims en el temps-, tot i que en l'estadi actual de la lluita política posem l'accent en la divulgació de tota mena de documents de les forces democràtiques catalanes.

ARA.- El SIC, doncs, és un conjunt de gent. Podríeu dir-nos fins a quin punt és ideològicament homogeni? Té alguna ideologia "oficial"?

avui

L'AFER CARRERO

El 16 de febrer de 1973, el dia de la mort de Carrero, els mitjans de comunicació catalans van publicar una sèrie d'articles sobre la seva vida i obra. Aquests articles van ser recollits en un volum que avui presentem.

UN ATENTAT RESISTIT

El 16 de febrer de 1973, el dia de la mort de Carrero, els mitjans de comunicació catalans van publicar una sèrie d'articles sobre la seva vida i obra. Aquests articles van ser recollits en un volum que avui presentem.

avui 1973
16 febrer 1973
15 pàgines
països catalans

ASSASSINAT DELS 8

RASONS MILITARIS
DEL ASSASSINAT
DEL FRANCHISCISME

SUMARI

El 16 de febrer de 1973, el dia de la mort de Carrero, els mitjans de comunicació catalans van publicar una sèrie d'articles sobre la seva vida i obra. Aquests articles van ser recollits en un volum que avui presentem.

BOSSIERS

SANITAT
I
EUXKADI

SUMARI

16 de febrer 1973.

avui

recull d'informació
i documentació

16 febrer 1973
preu: 10 ptes

PAÏSOS CATALANS

CATALUNYA.

• Moviment Obrer.

El 16 de febrer de 1973, el dia de la mort de Carrero, els mitjans de comunicació catalans van publicar una sèrie d'articles sobre la seva vida i obra. Aquests articles van ser recollits en un volum que avui presentem.

BOSSIERS

SANITAT
I
EUXKADI

SUMARI

16 de febrer 1973.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA EN MARXA

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

JORDI PUIG amb CENTRI ESCUTERRA per CATALUNYA

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

XIRINACS

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

La Assemblea CONTRA LA SOCIALISTA

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

avui

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

JORDI PUIG amb CENTRI ESCUTERRA per CATALUNYA

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

XIRINACS

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

La Assemblea CONTRA LA SOCIALISTA

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

SEAT EN LLUITA

16 febrer 1973

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari

les quals el MSC) que mostren una actitud asèptica. Pel que fa al PSUC, els fets ens han demostrat que ens tenen una certa preve-
ció: s'han negat a col·laborar a dues enquestes nostres ("Homes +
de Catalunya, avui" i "Assemblea de Catalunya"), i no serà perquè
no ens fem ressò de les seves activitats. Quant a l'extrema esque-
rra espanyola que actua al nostre país, crec que hi ha una igno-
rència mútua, tot i que hem parlat d'ells quan els fets així ho
han exigit: assassinat de Puig Antich, tortures, presos polítics.

ARA. Quins són els vostres projectes immediats?

PERE. Millorar la compaginació, i en general, agilitzar el con-
tingut dels números.

JORDI. I posar en marxa un comitè de redacció a les Illes Bale-
ars, paral·lel al que ja funciona al País Valencià. En general, +
millorar en tots els aspectes.

ARA. Amics, disposem d'un espai limitat, i ens cal posar fi a la
conversa. Abans d'acabar, voleu afegir res més?

PERE. A títol personal, com a periodista i com a lluitador demò-
crata i nacionalista, voldria remarcar la necessitat que té el +
nostre país d'una revista de política i d'informació general, +
clandestina i de sentit nacionalista clar. Hauria de superar els
criteris minoritaris de l'actual premsa clandestina nacionalista:
hauria d'ésser la revista del nacionalisme català, quelcom així.

com el resultat de la fusió dels actuals "Ara", "Lluita", etc, for-
mant una revista única, ben feta, periodística, amb un acabat tècnic
molt digne i amb un tiratge de milers d'exemplars. Caldria també u-
na xarxa de distribució massiva per tot el país. És una vergonya +
per a Catalunya la difusió en massa a casa nostra de "Mundo Obrero",
"Mundo Obrero Rojo", etc, revistes d'un contingut espanyol i lar. Com
panyes, els Països Catalans necessiten una revista així. Tot i això,
no voldria acabar sense lloar l'etapa actual de l'"Ara", amb el +
gran canvi que ha experimentat, i desitjar-li molts èxits en el dur
combat de la premsa clandestina contra la dictadura i l'opressió na-
cional del nostre poble.

JORDI. Vull acabar agraïnt als companys de l'"Ara", la publicació +
degana del nacionalisme català, aquesta oportunitat d'intercanviar +
impressions.

● Aquesta ha estat la conversa amb els membres de l'"Equip Avui". +
Si bé alguns temes haurien pogut ser tractats més extensament, i en
cara n'hauríem pogut encetar d'altres que han restat inèdits, cre-
iem que la mostra és prou valuosa perquè els nostres lectors pugue-
ren tenir una idea prou exacta sobre el que és l'"Avui" i sobre el que
pensen els homes que el fan. A ells, gràcies".

declaració ETA, UPG, PSAN(P) ve la p.15

Països Catalans. Només en el marc d'una societat socialista basca,
gallega i catalana, els nostres pobles trobaran autèntiques respos-
tes a la seva problemàtica nacional i de classe. És en aquest m-
tim sentim en el que hem decidit coordinar mútuament els nostres +
esforços i no solament a nivells tàctics i de lluita antifrancis-
ta.

Finalment, E.T.A., P.S.A.N. (P) i U.P.G. fem una crida a totes
les forces democràtiques i revolucionàries a incorporar-se i a dis-
cutir aquestes iniciatives, i en particular cridem a les forces re-
volucionàries i patriòtiques basques, catalanes i gallegues a unir-
se amb nosaltres en la construcció d'una ALIANÇA dels moviments +
d'alliberament nacional i popular d'Euskadi, Galícia i Països Cata-
lans.

E.T.A. (EUSKADI TA ASKATASUNA)

P.S.A.N. (P.) (Partit Socia-

lista d'alliberament Nacional-

de Països Catalans)

U.P.G. (Unió Popular Galego)

HOMES DE CATALUNYA. AVUI

avui
EDICIONS

la edició mensual 1973

● L'Equip "AVUI" en el transcurs d'aquest quatre anys
llargs d'existència, no sols ha publicat els seus but-
lletins d'informació i documentació mensuals, sinó +
que sota el títol de "EDICIONS AVUI" ha publicat di-
versos llibrets sobre les més diferents temàtiques, +
com el que il·lustra aquest comentari.

1 de Maig de 1975

PAÍS VALENCIÀ — PAÍS VALENCIÀ — PAÍS VALENCIÀ — PAÍS VALENCIÀ REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ — REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ — RE

NOTA:

La redacció d'AVUI al País Valencià, davant les descarades i sistemàtiques manipulacions de la informació

per part de la premsa "legal" a les comarques valencianes, es veu forçada d'incloure a l'AVUI certes informacions que, si bé per a un lector barceloní podrien semblar no adequades a un pa- per clandestí, no ho són pas en un context com el valencià i per a un lector valencià.

Així mateix, el fet de que el ventall de forces polítiques que treballen al País Valencià siga força diferent al del Principat,

al menys pel que respecta al pes i a les actituds d'organitzacions d'àmbit espanyol, ens obliga a ponderar diferentment la inclusió de notícies que fan referència a aquests grups.

Les notícies que incloem en aquest número fan referència a dues dades importants —el 14 d'abril i l'1 de maig—, així com als darrers esdeveniments polítics relacionats amb la Taula Democràtica i a la constitució de la Junta Democràtica. També fem esment d'altres notícies que, com la de la polèmica sobre el nom de la llengua dels valencians, ocupen l'actualitat a les comarques del sud de la Sènia.

Polèmica entorn de la llengua dels valencians

La primera setmana del mes d'abril va començar al diari "Las Provincias" de València a la publicació d'una sèrie d'articles amb el títol d'"Els parlars mossàrabs abans de la Reconquesta", signats per en Manuel Sanchis i Guarnes, en els que s'assenyalava, amb les pertinents dades científiques, que la llengua que es parla al País Valencià, al Principat i a les Illes Balears no és altra que la llengua catalana.

La contundent afirmació ha donat lloc a una forta polèmica, que si bé en un començament ha estat polaritzada per dues persones, M. Sanchis Guarnes, d'una banda, i el director del diari i feixista major del Regne, Sr. Ombuena, d'altra, ha tingut un ample ressò a tots els estaments culturals i populars, no sols de la ciutat, sinó també de tots arreu del País Valencià.

Tot seguit a les publicacions del Sr. Sanchis Guarnes, varen aparèixer uns apoteòsics articles emesos pel feixista Ombuena, atacant el professor Sanchis Guarnes de pan-catalanista i on, tot "respectant" la seua personalitat científica com a lingüista, el denunciava com a portantveu de l'anulació de la identitat valenciana, al·legant un sospitós intent de dominació barcelonina, la qual cosa desembocaria en la "Gran Catalunya" i la fagocitació del País Valencià per la gent del Principat.

Amb el recolzament d'uns fets mancats d'informació històrica i cultural, el berrioret d'Ombuena ha provocat una forta campanya, que si bé inicialment es centrava en una qüestió estrictament lingüística, ha deixat ben clar que es tracta de la reaccionària maniobra de la burgesia valenciana front a la presa de consciència dels diferents sectors del poble valencià.

Els testimonis d'adhesió a la tesi del Sr. Sanchis Guarnes varen començar amb un manifest signat per la Facultat d'Econòmiques on es denunciaven aquestes teories i positi-

res científiques i anti-valencianes dels ombuenes. El Col·legi de Doctors i Llicenciats en Lletres i Ciències fou, també, contundent en l'afirmació de la catalanitat cultural i lingüística del País Valencià. Els professors de les Facultats de Ciències, Filosofia i Lletres i Dret han manifestat, posteriorment, la solidaritat amb els companys d'Econòmiques i revindicat el català com a llengua oficial i d'expressió científica. Així mateix, a la Facultat de Lletres es va convocar una taula rodona amb una àmplia participació de tota la Universitat, per analitzar la polèmica, i en la que es va trobar a faltar la presència del Sr. Ombuena com a convidat d'honor, puix que no va voler assistir-hi.

La polèmica encara continua amb intervencions més o menys pintoresques i, a hores d'ara, s'estén a la premsa d'Alacant amb la participació que en aquest cas —fins i tot— el del "Movimiento"— els diaris estan essent més "neutres" en la polèmica.

A Alacant el paper del "cozudo contra el catalanismo" l'assumeix un altre conegut feixista i anomenat "erudito local", vicente Ramos, con- seller cultural de la "Caja de Ahorros del SUR ESTE de España", membre de l'equip de propaganda del franquisme a l'entrada, l'any 1939, a la ciutat d'Alacant, fill de Guardamar i recal- citant castellano-parlant.

Cal fer esment de la distribució d'octavetes a la Ciutat Universitària de València, línia PENS-MSE, amb un text bilingüe així:

!!!SE VENDE VALENCIA!!

!!!SE VENDE NUESTRA CULTURA!!

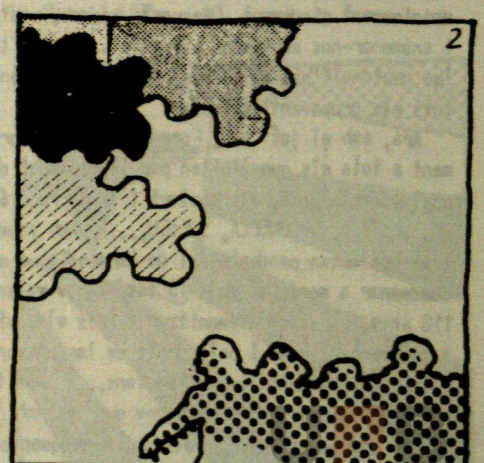
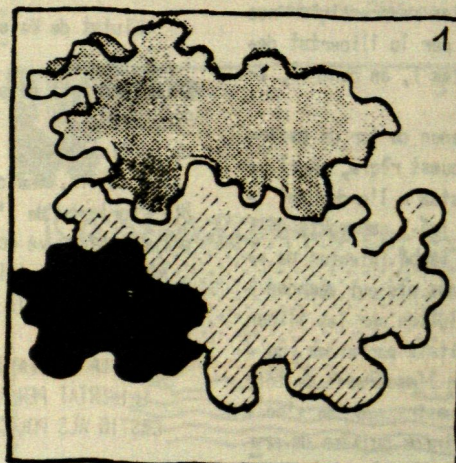
Interesados dirigirse a:

OMNIBUS CULTURAL (CATALUÑA)

Representante en Valencia: Sr. Sanchis-Guarnes.

VIVA VALENCIA!!

● La Redacció d'AVUI al P.V. s'adhereix a les denúncies ja fetes de les maniobres per a trencar la unitat lingüística i cultural dels Països Catalans. (R.P.V.)

país valencià

P.
S.
A.
N.

ESTATUT

D'AUTONOMIA

"El 14 d'abril del 1931 era proclamada la República.

El 14 d'abril del 1975 ha d'ésser un pas endavant en la lluita pels nostres objectius més immediats:

- ESTATUT D'AUTONOMIA AL PAÍS VALENCIÀ
- LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES

La vespra del 14 d'a --
bril, el PSAN va llençar
octavetes per diverses +
barris de la ciutat de +
València, les quals ++
duien, per una cara, qua-
tre ginyets que simbo-
litzaven, més o menys, +
la lluita de les masses ++
per la independència i +
socialisme. Per altra
cara, hi havia un text ++
molt curt i molt clar.

- DISSOLUCIÓ DE LA POLICIA POLITICA
- LLIBERTAT PRESOS POLITICS

● Així mateix, des d'aleshores ençà la campanya d'agitació i pro-
paganda pro-ESTATUT continua, amb pintades i pegaminades, una nos-
tra de les quals reproduïm. En aquesta línia, les JOVENTUTS DEL +
PSAN han fet una pamfletada per tota la Universitat, el dia 7 de +
maig, amb el següent text:

" PER L'ESTATUT D'AUTONOMIA DEL PAÍS VALENCIÀ

- Com a reivindicació d'un procés històric interromput l'any 1936
- Com a reivindicació democràtica mínima per al lliure exer-
cici del dret d'autodeterminació.
- Com a reivindicació transitòria cap a la constitució de ++
l'Estat Socialista dels Països Catalans.

Valencià, participa en la lluita per la llibertat del teu poble!

JOVENTUTS DEL PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional +
dels Països Catalans)"

SALVEM FOREST I DURAN!

Él dia 23 d'abril, per molts barris i pobles de la comarca de ++
l'Horta, es va repartir el pamflet bilingüe que reproduïm tot seguit:

" AL POBLE TREBALLADOR DEL PAÍS VALENCIÀ

Tot sembla preveure que, ben prompte, G. Forest i A. Duran seran
condemnat a la pena de mort. De la nostra actitud depend que el rè-
gim faça marxa enrere en els seus propòsits, com ja va passar en el
juí de Burgos.

G. Forest i A. Duran foren detinguts després del sinistre atemptat
del carrer Correo. Com que no disposaven de proves no els varen acu-
sar directament, però els varen traure a la ràdio i a la T.V. perquè
la gent els identificara com els autors. Allò de més curiós, però, és
que els varen fer culpables de la mort de Carrero!, quan, en reali-
tat, llurs noms no figuraven en la llista d'acusats publicada ante-
riorment.

Evidentment, el que pretien la policia i el règim amb tanta histo-
rieta increïble era presentar davant l'opinió pública uns culpables,
encara que foren gent innocent. A més a més, amb aquesta maniobra fi-
caven al mateix sac la mort de Carrero i l'atemptat del c/Correo, +
quan són dues coses ben diferents. Mentre el primer afer és un acte
polític (amb el que podia estar-se d'acord o no, però que tenia la +
intenció d'eliminar un opressor del poble), el segon és un acte en +
el qual moriren persones innocents i que ningú no s'ha atribuït.

Per altre banda, insinuaren que nacionalistes revolucionaris bascs
i catalans comunistes eren els autors de l'afer Correo, fet que era
unanimement condemnat. D'aquesta manera, pretien desprestigiar-nos
i anomenar-nos assassins a tots els qui lluitem per la llibertat de
les nacionalitats oprimides, a tots els comunistes i, en general, a
tots els grups antifeixistes;

Ara, amb el juí de G. Forest i A. Duran pretien de fer un escar-
ment a tots els que lluitem per l'acabament d'aquest règim, en el +
qual l'exploació, el robatori i la corrupció estan a l'ordre del +
dia (MATESA, REDONDELA, SOFICO,...). Amb aquest juí i amb molts d'al-
tres que estan pendent (el de Garmendia, a qui també intenten de ++
condemnar a mort, el dels 15 estudiants valencians als qui demanen +
118 anys...) volen atemoritzar a tots els qui lluitem per les lliber-
tats democràtiques i pels drets de les nacionalitats oprimides (ga-
l·lecs, bascs, catalans, valencians,...). Desitgen l'escament de tots
els qui lluitem perquè allò que quanyes ach la nostra lluita no s'ho +
quédan uns pocs, que són els qui provoquen contínues pujades de pre-
us, despatxen els treballadors i ens fan passar mil calamitats.

No obstant, no coneixem detindre la lluita del poble treballa-

dor, malgrat els acomiadaments, les detencions i les bestials inter-
vencions de la Guardia Civil i la Policia Armada. I els millors ++
fills del poble no paren en llur lluita contra aquest règim terre-
rista, tot i estant molts d'ells tancats, pendent de juí o haver +
estat sotmesos a brutals tortures per la policia política en les co-
misaries.

Treballadors, llauradors, dones, veïns:

En aquest primer de maig vos cridem a la lluita, perquè solament
amb l'acció unida de tots conseguirem el que necessitem. Vos cridem
a la lluita:

- CONTRA LA CARESTIA DE LA VIDA I ELS BAIXOS SALARIS!
- PER LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES PER AL POBLE!
- PEL DRET DE LES NACIONALITATS OPRIMIDES A DECIDIR LLUR DESTÍ!
- PER LES LLIBERTAT DELS PRESOS POLITICS!
- PEL CASTIG ALS FEIXISTES AUTORS DE CRIMS CONTRS EL POBLE!
- PER LA DISSOLUCIÓ DE LA POLICIA POLITICA, LA GUARDIA CIVIL, LA
POLICIA ARMADA I ELS TRIBUNALS ESPECIALS (TOP, CONSELLS DE GUE-
RRA,...)!

i per a conseguir que:

TOTS UNITS SALVEM GENEVEVA FOREST I ANTONI DURAN!

Joventuts carlistes (JCC)/Moviment Comunista d'Espanya (MCE)/ O-
posició d'Esquerra del PCE/Partit Carlf (PCV)/Partit Socialista-
d'Alliberament Nacional (PSAN) dels Països Catalans/Partit Social
lista del País Valencià (PSPV)/Unificació Comunista (UC).

Ciutat de Valencia, 20 d'abril de 1975"

● És important de senyalar que d'altres organitzacions (PSOE, PCE,
PTE, FRAP, LCR) no varen signar, malgrat d'haver estat invitades
de participar-hi.

Així mateix, hem de senyalar que al núm 16 de LA CAUSA DEL PO-
BLE (Portaveu de l'Organització del País Valencià del MCE), la +
primera plana ve ocupada per grans titulars en català, que diuen:

"EVA FOREST, ANTONIO DURAN, J.A. GARMENDIA...poden ser condem-
nats a mort en els pròxims juís que prepara el Govern d'Arias Na-
varro.

SOLS LA LLUITA DEL POBLE POT SALVAR-LOS!

LLIBERTAT PER ALS PRESOS POLÍTICS!

CASTIG ALS POLICIES TORTURADORS!"

TRENCAMENT DE LA TAULA DEMOCRÀTICA

Als darrers dies del mes d'abril, el PSPV va fer públic un comunicat d'importància excepcional en aquest moment polític del País Valencià. El comunicat diu:

" INFORMACIONS URGENTS SOBRE LA JUNTA DEMOCRÀTICA DE ESPAÑA EN RELACIÓ AMB LA TAULA DEMOCRÀTICA DEL PAÍS VALENCIÀ, I SOBRE LA CONFERENCIA SOCIALISTA IBERICA.

La Junta Democràtica d'Espanya s'ha constituït a València. Com a conseqüència lògica, el nostre partit ha demanat als partits integrats en ella, que deixen de pertànyer a la Taula Democràtica del País Valencià. Davant la seva negativa, ha estat el nostre Partit el que ha hagut de deixar la Taula. En el mateix acte, han deixat la Taula igualment, l'Unió Democràtica del Poble Valencià i el Partit Carli.

Desde fa temps, era coneguda la gestació d'una Junta a València, que ja havia constituït les seves delegacions a Alacant i Alcoi. Mai, però, el nostre partit havia estat convidat a les reunions organitzades a l'efecte. La Junta en qüestió, està integrada per el Partido Comunista de España; Partido del Trabajo (antic PCI); resta de Bandera Roja no integrat encara al PCE; Partido Socialista Popular (tierristas); Comisiones Obreras i algunes personalitats a les que s'els atribueix determinades representativitats.

El Partit Socialista del País Valencià, fa constar públicament que lamenta esta decisió per la que queda trencada la lluita conjunta contra la dictadura i per una democràcia veritable que retorne al Poble Valencià mitjançant la desalienació espanyolista d'una part del seu poble— una veritable democràcia que li retorne la seva personalitat i la seva autonomia.

La Junta Democràtica de España va ésser constituïda a París quan ja feia anys que existia a València la Taula Democràtica. Alguns partits integrats de la mateixa —el Partido Comunista de España, especialment, no varen informar d'aquest fet a la Taula mes que després de l'esmentada constitució i per a convidar-la a integrar-se en ella pura i simplement, es a dir, propoñent-li l'adesió a un fet aconplit.

Aquesta proposta no sols no s'avenia en la coherència de l'existència del Partit Socialista del País Valencià, sino que tampoc s'avenia en la coherència de la Taula Democràtica, l'autonomia de la qual, respecte de qualsevol plataforma o organisme espanyol, era el seu principi fonamental.

El Partit Socialista del País Valencià, va proposar a alguns membres de la Comissió Organitzadora de la Taula, que aquesta adoptara formes adients per a que fos representativa de les personalitats que s'integren en la Junta, a fi de no trencar l'unitat de les forces polítiques que

lluiten contra la dictadura i per l'autonomia del País Valencià, única forma veritable de democràcia per a el nostre poble. A mes a mes, el nostre Partit va proposar la creació d'un comitè de relació amb la Junta Democràtica de España a Madrid. Aquestes propostes han estat refusades i en conseqüència, la delegació a València de la Junta Democràtica de España s'ha constituït.

El nostre Partit no lamenta, es veu obligat a abandonar la Taula davant la negació a abandonar-la els partits que formen part de la Junta, la qual cosa representa una duplicitat incoherent que la converteix en un apèndix "valencià" de la Junta Democràtica de España. El PSPV ajudarà a crear, amb els partits, personalitats i forces que nugen ser movilitzades, una força valencianista veritable que aspire a la única democràcia digna de tal nom al País Valencià: la que passa per l'autonomia del nostre poble per a recuperar la seva personalitat i la seva nacionalitat.

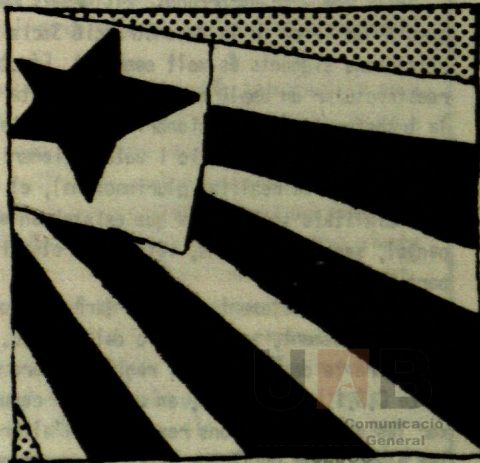
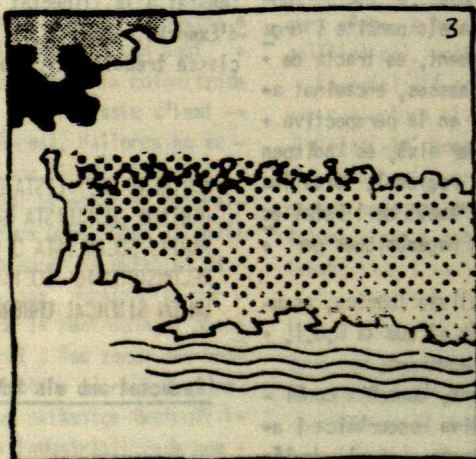
Hem d'informar igualment, que el nostre Partit, juntament amb el Moviment Socialista de Catalunya; el Partido Socialista Galego; els grups de Reconstrucció Socialista i l'organització sindical USO, ha decidit desbloquejar la Conferencia Socialista Ibèrica, substituint els acords per unanimitat per els acords per majoria; mantenir la Conferencia Socialista Ibèrica oberta a tots els que, desde qualsevol plataforma organitzativa es reclament del socialisme democràtic i autogestionari; cercar l'articulació de les forces socialistes a l'àmbit de l'Estat Espanyol sobre la base de la autonomia i la sobeïania plena d'aquestes; assumir els fets nacionals ibèrics i els fets regionals com a punt de partida per a l'organització futura de la convivència ibèrica; articular grades en el procés, d'autodissolució quan aquell objectiu fonamental fos assolit.

el moviment sindical d'inspiració socialista i autogestionaria sobre la base de la autonomia respecte dels partits i de qualsevol forma d'organització estatal amb una decidida vocació unitària basada en la decisió lliure i democràtica i posar-se al treball de reconstruir un socialisme que pugui respondre globalment a totes aquestes exigències. Com a que el PSOE no ha acceptat la major part d'aquestes propostes i com a que son les que representen la corrent unànime dels membres de la SCI, excepció feta del PSOE, aquest partit ha quedat al marge i els treballs continuaran tot i esperant que un dia vulga reincorporar-se de nou a la tasca comuna.

Al anticipar aquestes informacions urgents que seran degurament ampliades al nostre orgue d'expressió "El Poble Valencià", volem fer constar la mes energica repulsa per la declaració de l'estat d'excepció a Euskadi, nou atemptat contra la llibertat d'unes classes treballadores i un poble, per el que declarem la nostra solidaritat valenciana.

● Per la nostra banda, la redacció de TAVUI solidaritza amb la positura presa pel PSPV, PCV i UDPV, i els encoratja a no cedir davant la política sucursalista i antiunitària dels grups espanyolistes. Hem d'informar que el PSAN, tot i que no pertanyia a la Taula, ha manifestat el seu total acord amb la decisió presa per aquests grups. Així mateix, també el MCE i l'Oposició d'Esquerra del PCE han fet fortes crítiques, en tant que pot trencar la necessària unitat per l'Assemblea del País Valencià, a la constitució de la sucursal en València de la "Junta Democràtica de España". (RPV)

octaveta PSAN per al 14 d'abril 1975

D'altra banda ha aparegut el segon butlletí del "Comité Antirrepresivo 'EVA FOREST' del País Valencià", el contingut del qual és força interessant. Reproduïm l'únic text que han tingut a bé d'incloure en català i que, naturalment, també s'inclou en la "lengua oficial" (oficialitat que també afecta -i de quina manera!- als interrogatoris de la policia), puix que, segons sembla, són "antirrepresivos dentro de un orden".

"CONTRA L'AMENÇA DE MORT QUE PESA SOBRE EVA, DURAN I GARMENDIA; PER LA DEFENSA DE LES NOSTRES LLUITES, JUTJADES EN AQUESTA FARSA, EL COMITE ANTIREPRESIVO 'EVA FOREST' AL PAIS VALENCIA ES COMPROMET A DIFENDRE, CONTRA EL SILENCI I LA MENTIDA DE LA PREMSA FEIXISTA I BURGESA, L'INFORMACIO QUE SE LI AMAGA AL POBLE, I CRIDA A TOTS ELS EXPLOITATS, A TOTS ELS OPRIMITS, PER PROPOSAR-LES:

- INFORMAR ALS COMPANYYS I AMICS DEL JUI-FARSA / DIFONDRE AQUEST BUTLLETÍ I COMENTAR-HO / REPRODUIR-LO TOTAL O PARCIALMENT / REINIR CADA VEGADA MES GENT I FER ACCIONS, PER PETITES QUE SIGUEN, QUE MANIFESTEN QUE AQUESTS COMPANYYS NO ESTAN A SOLES, QUE NO TOLERANEM NUNS ASSASSINATS LEGALS / CREAR COMITES DE SOLIDARITAT A TOT ARREU: FABRIQUES, INSTITUTS, UNIVERSITAT, SECTORS PROFESSIONALS, BARRIS.. / APORTAR A LA LLUITA MITJANS MATERIALS, ARREPLEGAR DINERS...

AQUEST COMITE HA SURGIT DE GENT CONVENCUDA DE QUE EN AQUEST JUIF S'ENS JUDJA A TOTS ELS QUE ESTEM CONTRA LA DICTADURA, I S'ENS PRETEN ALHORA ESCARMENTAR I SEPARAR / PER AIXO:

- CRIDEM A LA UNITAT DE L'OPOSICIO PER A:
 - SALVAR A DURAN, EVA, GARMENDIA...
 - ALLIBERAR A TOTS ELS PRESOS POLITICS I FER RETORNAR ELS EXILIATS,
 - DISOLDRE ELS APARELLS REPRESIVS,
 - I QUEDEN OERTS A LA PARTICIPACIO O A LA COORDINACIO AMB QUALSEVOL INICIATIVA QUE VAJA EN AQUESTA DIRECCIO.

NO ENS CONDEMNARAN A MORT"

PRIMER DE MAIG

● Cal dir que algunes forces polítiques s'han limitat a traure un fulletó, en castellà per descomptat, per allò de que no es diga. D'altres, a més a més, han participat en accions concretes.

A banda d'algunes pintades, de les que no tenim notícia concreta, les accions més importants han estat les manifestacions hagudes a Alacant i València. A la capital del sud, va haver un enfrontament dels manifestants amb un grup de feixistes i socials, a conseqüència del qual varen detindre a 26 companys. A la ciutat de València, es va organitzar una manifestació clandestina (en la qual no volgueren participar els grups de la JO ni el FRAP), amb la presència de més de 500 persones. Al capdavant es duia una bandera vermella i es varen llençar moltes octavetes, amb doble text: català-castellà, signades pel Cte. Unitari 1 de Maig. El text era el següent:

"CONTRA LA CARESTIA DE LA VIDA I ELS BAIXOS SALARIS!
PER LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES PER AL POBLE!
PEL DRET DE LES NACIONALITATS OPRIMIDES A DECIDIR LLUR DESTÍ!
PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS POLITICS!
PEL CASTIG ALS FEIXISTES AUTORS DE CRIMS CONTRA EL POBLE!
PER LA DISOLUCIO DE LA POLICIA POLITICA; LA GUARDIA CIVIL, LA POLICIA ARMADA I ELS TRIBUNALS ESPECIALS (TOP, Consells de Guerra)!
TOTS UNITS SALVEM A GÉNOVEVA FOREST I ANTONIO DURAN!
NO A L'ESTAT D'EXERCICIO! SOLIDARITAT AMB EL PAIS BASC!
ABAIX LA CNS! PER UN SINDICAT OBRER UNIC!
ABAIX LA DICTADURA!
VISCA EL 1º DE MAIG!

Cte. Unitari 1 de Maig"

COMUNICAT DE LA CONFÈRENCIA SOCIALISTA IBÈRICA

Durant els darrers deu mesos, els partits i organitzacions signants han treballat conjuntament amb el P.S.I.E., en el si de La Conferència Socialista Ibèrica (CSI), per trobar les formes d'articulació, de les diferents forces socialistes que existeixen en les nacionalitats i regions de l'àmbit de l'Estat espanyol.

En aquest transcurs, els debats han demostrat que la concepció que tenen de la Reconstrucció Socialista els partits i organitzacions signants és molt semblant. Efectivament, es tracta de reestructurar un ampli moviment socialista de masses, encaminat a la transformació revolucionària de la societat en la perspectiva d'un socialisme democràtic i autogestionari. Per això, és indispensable assumir la realitat plurinacional, el fet regional, totes les potencialitats socialistes que existeixen en l'àmbit de l'Estat espanyol, sense exclusions, vets, ni pretensions hegemòniques per part de ningú.

Aquest plantejament de la Conferència Socialista Ibèrica, assumit unànimament, amb excepció del P.S.O.E., és el que la C.S.I. considera te de prevaldre i regir-se d'ara en endavant.

La C.S.I. anuncia que, en un proper comunicat, donarà a conèixer les seves posicions respecte a l'alternativa democràtica i a les plataformes unitàries existents o amb projecte a nivell de l'E

stat espanyol. Tanmateix abordarà les relacions amb les instàncies internacionals i partits d'altres Estats.

Ultimament, i com a socialistes, els partits i les organitzacions signants consideren necessari, en les actuals circumstàncies, fer constar en aquest comunicat la repulsa més enèrgica pel nou atentat a la llibertat que representa la declaració de l'Estat d'Exercici a Euskadi, i fer una crida a l'acció solidària amb la classe treballadora i el poble Basc.

27 d'abril 1.975

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALÚNYA (M.S.C.)
PARTIDO SOCIALISTA GALEGO (P.S.G.)
PARTIT SOCIALISTA DEL PAIS VALENCIA (P.S.P.V.)
RECONSTRUCCIO SOCIALISTA
UNION SINDICAL OBRERA (U.S.O.)

(Redactat amb els idiomes castellà, català, euskera i galleg)"

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

ILLES

Introducció:

L'Equip "AVUI" és molt conscient del buit informatiu produït per la no regularitat d'una informació concreta i agressiva sobre les illes i la seva problemàtica política. És per això que ja fa temps té encarragada una nota densa i completa sobre la situació actual a les illes. "AVUI" sols a toc de breu informació vol destacar i centrar en aquest número, unes breus informacions en espera d'aquest informe, així com vol reproduir íntegrament el "Manifest als Mallorquins" signat el març de 1975, per la "Aliança Nacional Mallorquina".

La situació segons les nostres notícies, a Mallorca, particularment, és molt diferent de la del País Valencià i el Principat. L'organització més forta i organitzada és el PCE (Comité Regional de las Baleares), amb clar sentit espanyolista, encara que en el seu programa respecti alguns aspectes lingüístics i folklòrics. El mateix i tota una sèrie de satèlits, han creat la "Junta Democràtica de Mallorca", sense cap arrelament a les bases del país. L'agitació i la lluita de masses es quasi inexistents, encara que en els últims mesos hi ha hagut tota una sèrie de vagues, manifestacions, etc.

Sembla que en contra de la iniciativa espanyola a Mallorca de la "Junta", les forces mallorquines, democràtiques, de clar sentit nacionalista, s'han agrupat sota la denominació de "ALIANÇA NACIONAL MALLORQUINA" de la qual reproduïm el manifest:

MANIFEST

!!L'Estat franquista espanyol -i tot el que el franquisme implica- ha entrat en la que serà per ventura la seva crisi definitiva.

Al nivell de les forces polítiques el moment pot ésser descrit com un procés accelerat d'organització, de presa de postures i de formació d'aliances. Cada partit i grup polític intenta entrar en el nou període en la millor posició possible. Tothom cerca clientela allà on creu que en pot trobar.

Al nivell de les opinions i dels sentiments populars, el canvi de tants d'anys de dictadura i d'opressió, i el convenciment de que res no pot esperar-se del règim ni de la seva decadència, està cristallitzant en un creixent clamor per la llibertat política i la igualació social. Els diferents còbels que formen l'entramat de l'Estat espanyol experimenten un ressorgiment de la seva consciència nacional, fruit tant d'un activisme cultural moltes vegades subterrani com de la constatació -o de la intuïció- de que el procés social i econòmic de l'era franquista no és intel·ligible sense tenir present la sistemàtica + negació de les nacionalitats per part del poder.

En l'ordre econòmic el règim ha de fer front a una crisi que afecta tant al procés interior com a les relacions exteriors, i que està esbucant les bases -i la viabilitat- del desenvolupisme indiscriminat que ha estat l'únic objectiu de la política econòmica dels darrers anys. A l'interior, l'atur creixent i la inflació galopant mostren la feblesa de les posicions assolides i contribueixen al procés de conscienciament de classe i de vertebració organitzativa de totes les capes populars. En el camp de les relacions econòmiques exteriors, el règim veu limitades de cada vegada més les fonts de divises que havien de constituir la base de la política desarrollista: el turisme i els estalvis dels emigrats.

A Mallorca la situació té característiques ben pròpies i definides. La crisi ha incidit amb molta més força en la nostra economia que en la peninsular: l'atur i la recessió són aquí molt més serioses perquè han afectat a una economia colonitzada i completament dependent del turisme (el retorn massiu d'immi-grats ha emmascarat una mica la situació real. Mallorca ha exportat atur, de la mateixa manera que abans l'havia importat).

La nostra pertinença a l'Estat espanyol ha estat el determinant del nostre procés econòmic als darrers anys. Dins la política desarrollista del règim, el nostre paper ha estat el de subministrar quantitats creixents de divises, necessàries per a la financiació de la industrialització de la península, i absorbir a la vegada una part de l'atur generat a les zones més crònicament deprimides. Avui podem veure i jutjar clarament el resultat del procés: aquí, hotels buits, un paisatge destruït i un futur molt dubtós; allà, una economia industrialitzada que +

passa per dificultats conjunturals.

Els mallorquins, però, són de cada vegada més conscients + de què ha estat el seu paper. L'afirmació del fet nacional i la consciència de nacionalitat és una de les actituds col·lectives que es manifesten amb més amplitud -però no amb més força i claretat, fins ara- i, a nivells més primaris, és perceptible un sentiment de colonització i de voluntat de superació d'un esquema estatal (l'espanyol) que s'intueix nociu per als nostres interessos col·lectius.

Així mateix és manifesta -en sectors més conscients- la voluntat de caminar cap a formes d'organització econòmica clara ment socialistes, després de l'experiència d'un capitalisme + desenfrenat que, al nostre cas, no ha servit per a mobilitzar les forces productives, sinó que s'ha limitat a la pura especulació i a la destrucció de la nostra terra, al servei sempre d'interessos externs. Alliberament social i de classe i alliberament nacional seran cada vegada més, per als patriotes mallorquins, objectius coincidents i indissociables.

Aquesta situació i aquest estat d'opinió han estat correctament analitzats i aprofitats pels partits espanyols, que intenten -amb èxit indiscutible- apropiarse del potencial polític i revolucionari que endevinen, i inclouen als seus programes unes reivindicacions de caràcter cultural i "regional" que, encara que no posin mai en qüestió allò que és fonamental -la concència de l'Estat espanyol-, amaguen el fet de que qualsevol partit o grup polític espanyol present a Mallorca, + per molt regionalista que sia, és sempre una sucursal i com a tal actua.

Els mallorquins -dins el règim franquista- no hem tingut + altra opció més que acceptar el sucursalisme i l'alienació política a l'afiliació a un partit espanyol, a canvi de la possibilitat de "fer coses" amb un sentit polític -enc que sia a curt plaç-, o restar al marge de tota oportunitat d'expressió política col·lectiva.

La rebel·lió enfront d'aquesta situació, insostenible en + una conjuntura històrica crucial per al nostre poble, ha servit als darrers anys, però els nombrosos intents de constituir organitzacions polítiques autòctones s'han esvaït en + poques setmanes malgrat els entusiasmes del primer moment. + Voluntarisme i entusiasme no permeten prescindir d'un plantejament clar i realista, i claretat i realisme no han abundat.

La quantitat d'intents avortats i la generalitat d'unes actituds donen la mida d'una potencialitat que resta intacta, + tant com els fracassos experimentats són el reflex exacte de la nostra feblesa actual enfront dels partits organitzats, + que dominen el camp. Per altra banda, els esdeveniments que tenen lloc i que es preveuen a l'Estat espanyol, i la nostra

crítica situació social i econòmica, defineixen la urgència d'emprendre una acció col·lectiva que impedeixi que, ara com sempre, la veu de tot un poble sia ignorada. Podem més del que solem pensar, però l'esforç que requerirà passar de la potència a l'acte serà molt gran. I aquest esforç l'hem de fer ara.

Nosaltres volem ésser -i som- conscients tant de les possibilitats objectives d'alliberament nacional i social del nostre poble, com de la necessitat d'emprendre una acció immediata, decidida i eficaç. Volem plantejar una real alternativa nacionalista que permeti superar el joc frustrant del sucursalsisme.

Per tant, i d'acord amb l'anàlisi i la concepció que hem esbossat, concretam la nostra concepció d'una Aliança Nacional Mallorquina en els següents punts:

- La defensa del nostre poble davant el perill de la perpetuació de la colonització econòmica i cultural, de la marginalització política i de la manipulació dels nostres interessos nacionals, en una situació com l'actual, ha de tenir present l'imperatiu d'eficàcia immediata. Els plantejaments a la llarga no serveixen ara; a la llarga ja nos hauran posat sa cama a damunt.
- Aquesta necessitat d'una eficàcia immediata exigeix que l'elaborament de l'Aliança Nacional Mallorquina sigui ràpid, profund, i centrat en idees perfectament clares, gens abstractes, i no excloents de cap concepció vertaderament patriòtica i progressista. Per això creiem que la noció i l'estructura clàssiques d'un partit polític no serviria en aquests moments els nostres interessos, i concebem l'ANM com una convergència entorn a la voluntat d'autodeterminació.
- Voluntat d'autodeterminació nacional no vol dir pronunciament per una possibilitat concreta qualsevulla d'estructurar unes relacions amb la resta de pobles sotmesos a l'Estat espanyol. No suposa decidir-se per la federació o la independència, però significa:
- Que només el poble mallorquí ha de decidir el seu futur, en cada moment i en qualsevol moment, sense cap interferència ni cap limitació exteriors.
- Que ningú no pot negociar ni acceptar res que pugui suposar una limitació a aquest dret, que invocam com a conseqüència de la nostra consciència de que constituïm una nacionalitat.
- Que l'autodeterminació seria fictícia sense l'establiment d'un control popular de les nostres fonts de riquesa i de la seva utilització. En la situació de colonització profunda en que es desenvolupa la nostra economia, aquest control popular no és concebible sense una prèvia apropiació col·lectiva de les nostres fonts de riquesa i de la seva utilització. Apropiació col·lectiva i control popular signifiquen estructures econòmiques socialistes i democràtiques, regides directament pels mallorquins.
- L'Aliança Nacional Mallorquina fa apel·lació als mallorquins, que, com a mallorquins per residència, no poden ésser

- a un projecte de ressorgiment nacionalitari mallorquí. No acceptarem, però, que el fet -i el drama- de la immigració pugui ésser esgrimit com una hipoteca per part de grups espanyolistes. El fet de que actualment una part dels mallorquins siguin d'origen peninsular no disminueix el dret dels mallorquins -de tots- a disposar d'ells mateixos.

- L'Aliança Nacional Mallorquina tindrà relacions i col·laborarà amb les delegacions mallorquines dels partits espanyols de significació progressista en tot lo que pugui servir als interessos dels mallorquins, però no acceptarà ni negociarà, en cap circumstància, cap limitació al dret de l'illa a la seva autodeterminació, sense limitació ni interferència exterior. Només el poble mallorquí pot decidir en cada moment quin ha d'ésser el seu grau d'autogovern i quin ha d'ésser la seva relació amb els pobles actualment integrats a l'Estat espanyol.

- ANM cercarà la col·laboració de grups paral·lels de significació similar de Menorca, i d'Eivissa i Formentera. Som conscients de la necessitat de la coordinació i del profit polític que en podem treure; però reconeixem que només els mallorquins, eivissencs i formenterencs poden parlar en el seu propi nom.

- Dins l'àmbit de l'Estat espanyol, la nostra acció no pot ésser solitària, sino que ha d'ésser solidària amb les altres nacionalitats que lluiten per la seva afirmació. Això és especialment vàlid en relació als altres països de llengua catalana, amb els que estam relacionats per lligams històrics i culturals, però no exclou altres possibles relacions, dins l'àmbit de l'Estat espanyol o fora d'ell.

- Amb caràcter immediat l'acció política d'ANM se centrarà sobre aquests punts:

1. Elaboració d'un Estatut d'Autonomia provisional, que seria discutit i negociat amb totes (o amb la majoria) de forces polítiques antifranquistes organitzades o no de l'illa. Aquest Estatut seria aplicable immediatament que la caiguda del règim el fes possible, i contendria:

- una declaració d'oficialitat de la llengua catalana.
- una declaració de competència del govern de l'illa en tots els assumptes que l'afectin, llevat de la defensa exterior i la representació internacional.

2. Iniciar una tasca d'agitació (per mitjans tant legals com ilegals) i d'organització que s'ha de dirigir primordialment al jovent, la intel·lectualitat, la pagesia, el món obrer i les capes mitges.

Aliança Nacional Mallorquina

Març de 1995

● L'Equip "AVUI" reprodueix la lletra dels "Segadors" Himne Nacional Català, intra la campanya de popularització que es duu a terme actualment.

Catalunya triomfant
tornarà a ser rica i plena,
endarrera aquesta gent
tan ufana i tan superba.

Bon cop de falç, bon cop de falç,
a quar vulguin muore brega,
bon cop de falç.

Ara és l'hora segadors,
ara és l'hora d'estar alerta,
per quan vingui un altre juny,
esolem ben bé les eines.

Bon cop de falç, bon cop de falç,
si el blat ens volen prendre,
bon cop de falç.

Que tremoli l'enemic
en veient la nostra ensenya,
com fem caure espigues d'or,
quan convé seguem cadenes.

Bon cop de falç, bon cop de falç,
defensors de la terra,
bon cop de falç.

APRENEU-LO

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

GALÍCIA

● Feia, u mesos que no parlavem de Galicia, nacionalitat oprimida de l'Estat espanyol com nosaltres, doncs no gaudim de massa in formació de primera mà per valorar desde aquí la seva situació política. Després de diversos contactes podem, avui, oferir una sèrie de documents i informacions, amb els quals el lector podrà situar l'actual estat de l'oposició democràtica gallega.

Primer cal dir que les forces d'oposició gallegues han quedat dividides en dos grans blocs desde la consolidació, encara que no massa important, de la J.D.E. a Galicia. El primer bloc es format per el PCG (sucursal del PCE de Carrillo), juntament amb sectors minoritaris d'un soposat Movimiento Socialista Gallego, alguns sectors galienistes aïllats i uns quants democrata-cristians ga l·lecs, formant l'anomenada "JUNTA DEMOCRATICA GALLEGA", la declaració de la qual oferim en aquesta secció. Cal observar-hi la modi ficació del punt sobre l'Estatut d'Autonomia.

El segon es el format per els grups menys sucursalistes i més galleguistes: el PSG (Partido Socialista Gallego) i la U.P.G. (Unión de Pobo Galego). Aquest últim sobretot, un partit fort entre els sectors obrers i camperols, de clar sentit nacionalista ga l·lec i que propugna una alternativa nacional gallega sota el nom de "FRENTE POPULAR DE LA LERACION NACIONAL GALEGA", declaració de la qual també reproduïm.

En quant al món de l'emigració gallega, cal destacar l'aparició del núm. 3 data Abril de 1975 del butlletí O MALLO de l'organització (IDGA) Irmandade Democràtica Galega, organització que agrupa els sectors democràtics i galleguistes emigrats.

Junta Democratica Galicia

De "Mundo Obrero" del PCE núm. 11, 4 setma na d'abril de 1975, reproduïm:

"En asamblea plenaria se ha constituido recientemente la JUNTA DEMOCRATICA DE GALICIA, con representaciones de diversas corrientes políticas: socialistas (PSP y dirigentes del Movimiento Socialista Gallego) P.C., galleguistas y demócratas cristianos. Socialmente convergen en la Junta los trabajadores, sectores de la nueva burguesía industrial y financiera, de la producción ganadera, profesionales y clases medias.

Previamente se habían constituido Juntas en seis ciudades (la de Vigo existe desde hace ocho meses).

La J.D.G. hace suyos los 12 puntos del programa de la JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA, precisando en su declaración fundacional, en relación con el punto 9, que "existe el llamado hecho diferencial de Galicia y que el pueblo gallego tiene derecho a definir libremente la naturaleza y contenido de sus relaciones con los demás pueblos de España". La J.D.G. añade "apoyará el criterio de que nuestro país no deberá renunciar en ningún caso a formar parte de la comunidad de pueblos con que tiene convivido históricamente".

"Al propio tiempo que se designe el Gobierno Provisional de España -dice más adelante la declaración- se formará la Junta Provisional de Gobierno de Galicia y se pondrá en vigor el Estatuto de Autonomía que fue plebiscitado por el pueblo gallego, en la última oportunidad en que fue convocado a las urnas democráticamente, mientras se actúe, modifique o sustituya por un nuevo texto".

"La JUNTA DEMOCRATICA DE GALICIA -concluye la declaración- hace un expreso llamamiento al movimiento obrero, cuya participación en la lucha por la libertad merece especial re-

conocimiento, y a las fuerzas armadas, con cuya activa neutralidad se cuenta para la restauración de la legalidad democrática, y, en fin, a toda la sociedad gallega, para que secunde la amplia convocatoria de masas que, será lanzada por la JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA".

Asamblea Nacional Popular Galega

Així mateix reproduïm a continuació el "MANIFESTO E DECLARACION POLITICA DA ASAMBLEA NACIONAL-POPULAR GALEGA":

"O Réximen vixente no Estado español ató pase nun período de crisis, polo que compre que as camadas populares de Galicia intensifiquen os seus esforzos i a súa unidades de cara a que o desenlace desta situación non se resolva nun novo, aínda que diferente, dominio colonial do país.

A cada intre medra máis nas clases populares galegas a toma de conciencia ante a explotación colonial do país, na que elas son as vítimas principais e tamén aumenta a súa capacidade de loita pola conquista de súa liberación.

Úña a día Galicia vai enruendo novamente a súa personalidade nacional, proclamada constantemente por un pobo traballador que non quere ser colonizado, emigrante nin esplotado.

Nesta circunstancia é necesario que o pobo galego teña o seu propio i específico órgano representativo que loite pra que poida manifestar libremente a súa vontade, garantizando o pleno recoñecemento da soberanía de Galicia, a fin de conquistar a súa liberación nacional e social.

Polo tanto, compre coordinar e potenciar a loita do noso pobo ao servizo dos seus intereses e contribuir a acelerar a caída do dominio colonial de Estado Español.

En consecuencia a ASAMBLEA NACIONAL-POPULAR, aberta a todo o pobo galego disposto a asumir na práctica os principios que propugna, comprométese a loita pola caída do Réximen e, unha vez derrubado, a designación dun Gobierno Provisional que asuma o poder, até o momento en que, por medio da convocatoria de eleccións, estableza unha Asamblea Constituyente de Galicia que garanta a implantación dunha democracia pra Galicia que responda aos seguintes puntos programáticos mínimos:

1.- Implantación das liberdades democráticas de expresión, reunión, partidos políticos, sindicación, manifestación, folga, liberdade de cultos. Quedan excluídos os elementos feixistas e imperialistas.

2.- Amnistía total e inmediata praos esiliados, os presos políticos ou por feitos de clara intencionalidade política.

3.- Separación de Igrexa i Estado.

4.- Disolución inmediata das organizacións represivas do Réximen (policía política co-social, Garda Civil, Policía Armada, Sindicatos Oficiais, Organizacións do Movemento, etc.) e substitución das institucións administrativas que teñen un claro significado colonialista español por organismos axeltados á realidade galega.

5.- Constitución de entidades e organismos propios que leven a cabo unha verdadeira política galega orientada aos seguintes obxetivos:

-Industrialización de Galicia a partir da explotación racional dos seus recursos.

-Estructuración da economía pesqueira e realización dunha reforma agraria co-participación dos mariñeiros e labregos, respectivamente, i en función dos seus intereses.

-Inversión de aforre galego no país e ao control dos movementos de capital.

-Control das grandes empresas e monopolios que operen en Galicia.

-Pleno poder pra determinar i executar a política presupostaria, monetaria, comercial e arancelaria con relación á nosa Terra.

-As medidas precisas pra millora efectiva das condicións de vida e traballo do pobo galego, garantía dun nivel de vida digno na propia terra e a recuperación escalonada dos nosos emigrantes.

-O acceso das clases populares á cultura, e ensino concorde coa realidade social e cultural galega, e a normalización do idioma galego a todos os niveis.

A ASAMBLEA NACIONAL-POPULAR dirixirá a súa acción á implantación na práctica distes + ouxetivos basados nos seguintes principios políticos mínimos:

-Autodeterminación: Galicia é unha nación e, polo tanto, o pobo galego ten dereito á autodeterminación política.

-Autogoberno: O pobo galego, consecuente

mente, ten dereito a exercer o poder constituinte que formalice o seu autogoberno cunha administración propia.

-Anticolonialismo: Galicia, en canto está sometida a relacións coloniais polo Estado español nos planos económica, cultural e político, ten de loitar pola implantación do seu libre desenvolvemento en todos os eidos dacordo coas súas características propias.

-Democracia: É fundamental o principio de democrático como inherente ao exercicio de poder polo pobo en condicións de liberdade e igualdade reais e non soe formais.

-Forzas políticas propias: Ao pobo galego pertencenlle forzas políticas autóctonas que defendan os seus intereses, rexeitando toda clase de colonialismo político de calquer tendencia ideolóxica + que faga, por ser contrario ao principio de autodeterminación e da verdadeira democracia.

-Intereses populares: A loita política + de ir encamiñada principalmente á defensa dos intereses do pobo traballador nun senso amplo.

A ASAMBLEA NACIONAL-POPULAR está disposta a suscribir e apoiar accións comúns con organizacións políticas semellantes do resto do Estado Español coa finalidade da máis pronta instauración da liberdade e democracia pra + todos os pobos ibéricos actualmente sometidos ao mesmo sistema político, cós que manifesta a súa solidariedade.

FACEMOS UN CHAMAMENTO AO POBO GALEGO PRA QUE LOITE POLA CONSECUICION DISTES OUXETIVOS VENCELLANSE A ASAMBLEA NACIONAL-POPULAR.

GALICIA Abril, 1.975

PREMSA GALEGA

Terra e Tempo é o portavoz oficial da U.P.G. (Unión do Pobo Galego). Gaudeix d'una regularitat mensual i és l'única revista democràtica totalment escrita en gallec.

Tenim a les mans el número de 1975 del que destaquen + pel seu interès el seu sumari.

Editorial: O proceso dos 23 de Ferrol.

-Autodeterminación.

-Queremos unha industrialización racional de Galicia.

-O Estatuto de Asociaciones Políticas.

-Comunicado: PSAN(P), ETA, UPG.

Com ja hem dit a la presentació, o MALLO és l'òrgan democràtic i gallecista de l'immigració galega. Avui reproduïm el sumari del + número. 3 de data abril 1975.

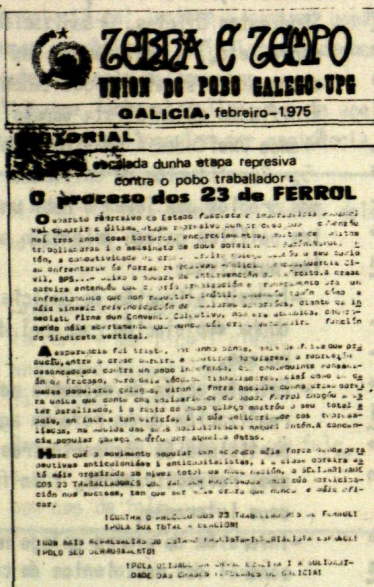
-Editorial.

-Pela Autodeterminación.

-Declaració de U.P.G. sobre la "Junta D.E.".

-Informacions.

NOTA: Cal dir que també han sigut vistes per Barcelona i altres indrets octavetes de IDGA, cridant al 1er de Maig, contra l'imperialisme espanyol i per la lluita d'alliberament nacional i social.

UAB
de Comunicació
Hemeroteca General
CEDOC

EUZKADI

HERRI ARMATUA INOIZ ZAPA-

Novament el terror feixista plana damunt d'Euzkadi. Novament ha corregut la sang "abertzale". D'ençà del propassat 25 d'abril -data històrica per a Portugal!-, hi ha "estado de excepción" a Gipuzkoa i a Bizkaia. Però aquesta vegada la dita manobra ha revestit un caire especial: el govern ha donat carta blanca a les policies paral·leles ("Guerrilleros de Cristo Rey", falangistes, "guardia de Franco", etc. i també membres de la BIS) perquè facin neteja d'elements nacionalistes i d'altres (en efecte, segons sembla les accions repressives d'aquests individus no van únicament a adreçades contra gent d'ETA). Metrallaments i col·locació de bombes, pallisses i amenaces s'han succeït des d'aquella data, amb una cruïlla i violència mai vista fins ara.

No cal oblidar, però, que en el fons és el propi govern "aperturista" el qui duu a terme aquestes accions veritablement "terroristes". En aquest sentit, destaquem un fet que s'ha repetit ja diverses vegades: aquests individus mai no han estat ni identificats ni detinguts.

Però anem per parts. Parlem primer de l'Aberri Eguna d'enguany. Després referenciem el filu dels esdeveniments que han dut com a conseqüència aquest "estado de excepción" (el 68 d'ençà del 67: abril 67, agost 68, gener 69, desembre 70, desembre 70 i abril 75).

L'Aberri Eguna

Al llarg del mes de març se succeïren a les detencions de gent nacionalista basca, en especial de suposats militants d'ETA-V: dia 6: A Donostia/St Sebastià, 3 suposats membres de les "Comissions Obreres Abertzales (Patriotes)" d'ETA-V, i d'un element suposat del Front Militar: Joseba Zubillaga Karrera (a) "Zapa".

A Bilbao, 7 persones acusades de pertànyer a l'EIAS ("Euzko Ikasle Abertzale Sozialista"), branca política d'ETA-V.

A Iruña/Pamplona, el TOP demana per més per a jutjar tres sacerdots.

dia 11: Posen en llibertat a Gastelitz/Vitòria al President d'un club de bàquet, detingut arran d'unes declaracions.

Se sap que uns 10 presos polítics d'ETA-V i altres intentaren un fuga en夜色 de la presó de Burgos. L'operació fracassà.

dia 18: A Donostia, detenció de 7 persones sota l'acusació de formar part o d'ajudar al Front Militar d'ETA-V.

A Bilbao, 13 detencions sota l'acusació de "reunió il·legal" i "pintades subversives", sobre l'"ABERRI EGUNA".

Posen en llibertat el conegut pintor basc Agustí Ibarrola, detingut després d'una conferència a la Facultat de Medicina de la capital basca.

dia 20: Un comanda -possiblement d'ETA-V- fa saltar el xalet del cap de relacions públiques de "Firestone Hispània" a Sopelana, vora Bilbao. Sense ferits. (En aquells moments la dita empresa tenia acomiadats els 3.000 obrers per conflictes laborals.)

Bia 24: Exploten tres bombes a sengles clubs de Biskala. Sense ferits. Un tercer explosiu fou desmantellat per la GC.

dia 25: Detenció a Les Arenes i Sestao (Bizkaia) de 4 persones acusades de repartir propaganda del Partit Nacionalista-Basc cara el proper ABERRI EGUNA.

ZAPIAK BAT

(Set en un :

Euskadi)

dia 26: Explosió d'un artefacte a una cafeteria d'Iruña. Sense ferits.

A diversos indrets de Biskala foren detingudes 11 persones sota l'acusació de repartir propaganda a favor de l'ABERRI EGUNA.

A Donostia i a Renteria, detenció de 2 i diverses persones respectivament, sota la mateixa acusació. (Un dels detinguts, de nacionalitat francesa, fou expulsat.)

dia 27: Un total de 10 persones foren detingudes a Biskala acusades de distribuir propaganda cara l'ABERRI EGUNA.

Dos repetidors de TV a Gipuzkoa saltaren a causa de sengles explosions.

A Gernika, en un radi de 100 metres, explotaren 4 bombes. No hi hagué ferits.

dia 28: Un policia de la BIS (recordeu-ho, policia política, la PIDE espanyola) resultà mort després d'ésser metrallat a Donostia quan sortia de casa seva.

Unes 17 persones com a mínim foren detingudes a Bizkaia i Gipuzkoa sota l'acusació de repartir propaganda a favor de l'ABERRI EGUNA, d'ETA-V i del PCE (i).

dia 30: ETA-V reivindica l'execució del Socialista mort el dia 28 a Donostia. En el comunicat omès a Euzkadi-Burd, aquesta er-

abertzale i revolucionària afirma que pensa continuar en aquesta línia d'acció. (Es de suposar que el Social era un conegut torturador de resistents bascos.)

En aquests moments, el clima i la tensió a Euzkadi Sud està arribant a un punt crític. Tots els indrets estratègics són vigilats.

dia 30, celebració de l'ABERRI EGUNA

Com hem anat veient fins ara, la quasi totalitat de les forces espanyoles que operen a Euzkadi i la totalitat de les organitzacions abertzales, concorren a la celebració de la diada de la Pàtria Basca o Aberri Eguna, que s'ocorre el diumenge de Pasqua.

Enguany, l'indret escollit era Gernika, la vila on hi ha l'arbre milonari, símbol de les llibertats basques i la vila màrtir quan la guerra civil (l'aviació nazi al servei de Franco la bombardejà en un dia de mercat, produint una terrible mortandad. Gernika no tenia interès estratègic de cap mena.)

Com era d'esperar, a més de l'ocupació quasi militar del País Basc, la vila de Gernika estava sotmesa a una vigilància especial. Només cal dir que les forces repressives distingueren "preventivament" a tota persona jove que hi arribà aquell dia, sigui a l'estació del tren o en baixar dels autobusos.

També a Gernika hi hagué una manifestació, en la qual foren detingudes nombroses persones, entre les quals dos diputats flamencs del Parlament belga.

Per la fa a la resta del País Basc, foren moltíssimes les col·locacions d'"ikurrilas" (banderes basques), així com els intents de manifestació. El nombre total de detinguts és possible que passi del centenar.

"estado de excepción"

De l'1 al 3 d'abril foren detingudes a Gipuzkoa 7 persones sota l'acusació d'haver pres part en l'execució del socialista a Donostia.

Amb aquesta notícia començava el mes d'abril. Al cap i a la fi era la continuació lògica de tot el que s'havia esdevinut amb anterioritat. I aquest procés anirà in crescendo fins a la proclamació per 3 mesos de l'"estado de excepción" a Bizkaia

TUA!! (el poble unit mai serà vençut!)

i a Gipuzkoa, amb la intervenció descarada de bandes feixistes a sou i sota la protecció del règim "aperturista".

Segueix la cronologia:

dia 11 d'abril: A Bilbao, detenció de 15 + persones, suposats militants de diversos grups trotskistes: LCR-ETA VI i PORE.

dia 22: A Getxo, vora Bilbao, és executat un membre de la BIS. Se suposa que es tracta d'una acció d'ETA V.

dia 23: Tiroteig en un barri de Donostia. + Balanz: un suposat activista d'ETA V mort, un policia ferit i un altre suposat militant abertzale detingut.

dia 25: Dos nous tiroteigs entre la GC i + suposats militants d'ETA V en la + "frontera" entre Euzkadi Nord i Sud. No hi hagué ferits. El segon comanda fou detingut per la policia francesa, mentre que el primer pogué fer-se l'escapèl.

A Donostia detenció d'un suposat militant d'ETA V.

A Bilbao detenció de 4 persones sota l'acusació de pertànyer a un grup marxista-leninista: KBUC ("Komunistak Batasuna-Unificación Comunista").

Aquest divendres, el Consell de Ministres acorda un "estado de excepción" per 3 mesos a Bizkaia i Gipuzkoa.

Més detencions: a Gipuzkoa 5 persones + sota l'acusació de pertànyer al PTE (antigament PCE i) i a les CCDD Biztzares.

dia 26: Comencen a arribar a Euzkadi més i més unitats de policia espanyola i de la GC.

dia 28: En dos dies, a Gipuzkoa han estat detingudes 30 persones -premsa- acusades de pertànyer a diverses organitzacions clandestines. A l'estranger s'avaluen per centenars els detinguts a tot Euzkadi.

dia 6 de maig: Execució a Gernika d'un membre de la GC, pertanyent al Servei d'Informació.

dia 7 de maig: A Bilbao, execució d'un individu de la BIS.

amb la protecció del govern...

Una vegada assabentats de la mort dels 2 individus de les forces repressives, aquell mateix dia 7 de maig començaren les accions dels comandos feixistes ("Guerrilleros de Cristo Rey", en especial) contra tota mena de persones i establiments de clar sentit abertzale basc.

Els primers en rebre l'acció terrorista foren dues botigues del centre de Bilbao.

A partir d'aleshores i tot al llarg de

Opina el P.S.A.N.

El govern Arias ha perdut tota capacitat d'iniciativa. La proclamació de l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa marca la fi definitiva d'un intent de recuperar el protagonisme polític del règim. La realitat no segueix la voluntat del govern. Tenen, ambdues, + dos camins diferents, i en la majoria dels casos el govern no és més que un espectador privilegiat dels fets.

En no poder portar la iniciativa en la direcció dels fets, el govern Arias es tanca en posicions defensives, i la repressió és l'únic instrument que li queda per poder-se autojustificar que encara governa i posar un mur de contenció a les aspiracions populars.

Els mitjans normals de repressió es fan ineficaces i cal recórrer als extraordinaris. Al País Basc, amb l'excusa de la mort de dos membres de la Guàrdia Civil i dos de la BIS, ha estat declarat l'estat d'excepció. Com és que el proclamen ara, i en canvi no el van + proclamar, per exemple, quan es produí l'atemptat contra Carrero? En primer lloc, hi ha + les pressions dels ultres, que volen reforçar les seves precàries posicions, i en segon lloc, la situació global del País Basc.

La situació al País Basc no ve caracteritzada bàsicament per uns episodis de lluita armada (sense que ara els vulguem nega la seva importància). Fonamentalment es tracta d'un poble en lluita que assolix cada cop més un més elevat grau de combativitat i d'unitat. La celebració unitària de l'Aberrri Eguna marca una fita fonamental en la lluita del Poble Basc per la seva llibertat i la de tots els pobles de l'Estat espanyol. En un altre vessant, la protesta general contra l'alcalde de Bilbao i membre del Consell d'Administració de "Fuerza Nueva" és demostrativa del descontentament popular i de la seva capacitat de resposta.

La solidaritat amb el País Basc és, ara i aquí, una qüestió prioritària en el nostre + combat. Hem d'exigir que sigui aixecada la declaració d'estat d'excepció, i aquesta ha de + d'ésser una exigència que s'alci unànime des de tots els racons dels Països Catalans. L'hora de callar ja ha passat, cal utilitzar tots els mitjans, tant els qui hi ha dins la legalitat franquista com els de la legalitat democràtica avui trepitjada per la llei. Cal + deixar ben clar que els Països Catalans senten com a propi el combat del País Basc per la seva llibertat. La llibertat del Poble Basc és la nostra llibertat.

SOLIDARITAT AMB EL POBLE D'EUKADI !!

(De "Lluita", No. 48, abril 75, p. 7)

més de 10 dies (escriu això el 19 de maig) no hi ha dia en el qual les bandes feixistes no hagin mestrallat, col·locat bombes o apallissat a algú. A destacar el cas de Mossèn Eustasi Erkizia, d'Oñate, apallissat per aquesta gent i en greu perill de mort.

declaratons de Sánchez Covisa

Sánchez Covisa és el dirigent dels "Guerrilleros de Cristo Rey" i no se n'amaga gens ni mica. En diverses ocasions ha estat agafat per la policia en fragant, és a dir apallissant capellans progressistes o a d'altri, però sempre ha estat posat en llibertat immediatament en no trobar-hi "delito alguno"...

Amb motiu de l'escalada del terrorisme + feixista a Euzkadi, el diari del Movimiento de Madrid, "Arriba" deia el 10 de maig:

"Al amanecer /del dia 26/ la extrema derecha había sacado el pecho y los 'Guerrilleros de Cristo Rey' entraban en Bilbao. (...) El Sr. Sánchez Covisa me dijo que ni afirmaba ni negaba, 'pero los nuestros están en to

da España'. Pero, los 'Guerrilleros' han enviado 'fuerzas de choque' al Norte /A Euzkadi/? 'Le repito que en toda España hay gente que piensa como nosotros'. Pero Sr. Sánchez Covisa, ustedes creen que es el momento oportuno para la mano dura? 'Aquí siempre es el momento oportuno'."

solidaritat amb el poble d'euzkadi

Diversos Col·legis d'Advocats de l'Estat espanyol han demanat al govern la supressió immediata de l'"estado de excepción".

Des d'aquestes planes, l'Equip "AVUI" es fa solidari d'aquesta justa exigència i demana als seus lectors una àmplia campanya + de tramesa de targes en aquest sentit al Delegat del Col·legi d'Advocats de Catalunya.

HERRI ARMATUA INOIZ ZANPATUA !
EL POBLE UNIT JAMAI NO SERÀ VENÇUT !
O POBO ORGANIZADO NUNCA SERÀ DERROTADO !
EL PUEBLO UNIDO JAMAS SERÁ VENCIDO !

(un crit unànime a tot l'Estat espanyol)

Biblioteca de Comunicació
CEDOC

2a. part. VI assemblea ETA - V

● En el núm. d'AVUI, de 22 desembre de 1973, reproduïem la primera part de la VI Assemblea + de ETA. Celebrada el febrer de 1975, la segona part de l'esmentada Assemblea General de Militants, sectors i fronts en que es troba dividida ETA, el seu document exposa la línia ac → tual d'ETA.

"COMUNICADO AL PUEBLO VASCO DE LA SEGUNDA PARTE DEL SEXTO BILTZAR NAGUSI DE E.T.A.

ETA ha celebrado la segunda parte de su VI Biltzar Nagusi: hemos celebrado esta Asamblea después de un año de continuas crisis internas, de un año de escisiones. Precisamente cuando, tras la ejecución de Carrero Blanco, estábamos en condiciones y en la obligación de dar una respuesta a las necesidades de los trabajadores y de todo el pueblo de Euskadi, nos hemos dedicado sobre todo a la discusión interna. Como algunas otras veces, sorprendidos por las repercusiones de la acción que acabábamos de realizar, hemos disminuido la lucha para resucitar viejas diferencias justo cuando más unidad hacía falta.

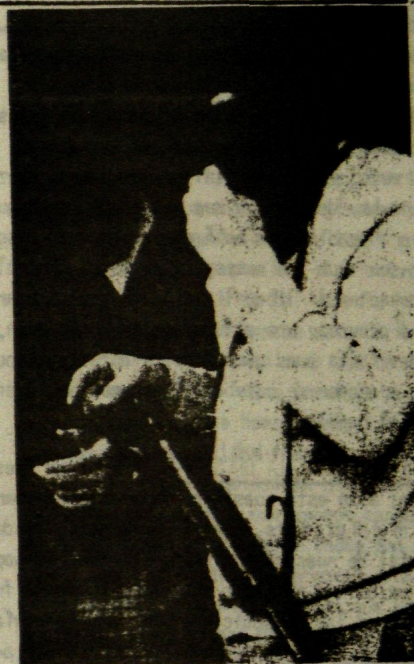
INTRODUCCIÓN Desde comienzos de 1974 se van agudizando las polémicas en el seno de la Organización sobre la relación entre la lucha de masas y la lucha armada. Nuestro proceso de clarificación se ha saldado con dos escisiones: la de un grupo de militantes que exigía la liquidación de nuestra lucha armada para dedicarnos enteramente al trabajo de masas, y la de otro grupo que exigía exclusivamente lo contrario: transformar a ETA en una organización exclusivamente militar. Nuestra organización era un conglomerado de gentes muy poco homogéneas, unidas sólo por unas definiciones mínimas que no concretábamos para no romper nuestra unidad. Pero la lucha nos estaba imponiendo opciones cada vez más concretas que sólo podían tomarse con definiciones también más concretas. Esto era algo que no podíamos eludir. Si tenemos en cuenta que el nivel de lucha ha dado un salto enorme estos últimos años, no puede extrañarnos que las polémicas internas, las crisis y las escisiones se hayan disparado y multiplicado en este período. Era el precio que teníamos que pagar para pasar de ser una organización llena de contradicciones y de inmadurez, imposibilitada para cuajar las respuestas que el proceso revolucionario nos iba planteando, a una organización en condiciones de cumplir con todos los deberes que la lucha por nuestra liberación como clase y como pueblo nos está imponiendo. No somos conscientes de que éste ha sido el principal resultado de nuestra recién finalizada Asamblea.

Básicamente la estrategia revolucionaria de ETA está fundamentada en la aplicación de los principios generales de la Guerra Popular a las condiciones concretas de Euskadi. Está fuera de dudas que, en última instancia, nuestros objetivos finales —objetivos que son

los de toda la clase trabajadora vasca: la independencia nacional y la Revolución Socialista— sólo pueden ser alcanzados a través de la lucha armada y con su extensión a todos los miembros de nuestro Pueblo. Desde esta perspectiva hemos analizado la situación en el Estado Español y en Euskadi, y desde esta perspectiva hemos elaborado nuestras resoluciones.

ANÁLISIS DEL RÉGIMEN TRAS LA MUERTE DE CARRERO

La ejecución de Carrero Blanco privó a la oligarquía española del único hombre capaz de poner orden entre las filas de sus políticos, los franquistas, y sumió al Régimen en una profunda crisis. El problema de la sucesión de Franco, cuya muerte puede producirse en cualquier momento, se ha convertido en una pesadilla para la gran burguesía. Este problema, que es en realidad el problema de su perpetuación como clase dominante, la ha dividido de tal manera que su unidad amenaza con romperse por todos los lados. De hecho, los acontecimientos políticos más importantes de 1974 y de comienzos de 1975 están demostrando que esa unidad se ha roto. La confusión en el Poder es total. La política vacilante y contradictoria de Arias Navarro, en la que los "ultras" y los "aberturistas" se disputan la hegemonía; las dimisiones de cargos del régimen en solidaridad con el cese de Cabanillas, hecho insolito hasta ahora; las iniciativas por parte de algunos miembros de la derecha "civilizada" (Fraga, Arelliza, etc) para preparar sus fuerzas y partidos con vistas a una posible democracia; y, por fin, la unión de un pequeño sector de la oligarquía con el P.C.E. (Partido Comunista de España) para formar la Junta Democrática, son otras tantas pruebas de esa crisis y esa división. El primer punto importante de la situación actual es, pues, la división de la oligarquía, o más exactamente, la división de la oligarquía sobre la salida más conveniente a la crisis en que se encuentra, dada la profunda depresión del sistema capitalista mundial y el auge sin precedentes de las luchas de masas en todo el Estado Español. La solución "ultra" (Blas Piñar, Intesta, Girón, etc) parece descartada por el sector más importante de la oligarquía, y ello porque no es difícil comprender que a estas alturas, de una política de endurecimiento y fascistización a la posibilidad de la Revolución no hay demasiados pasos. La opción, entonces, es clara: suavizar las formas de dominación. Sólo esta salida puede aliviar la agobiante presión que las masas ejercen sobre el sistema, luego sólo por medio suyo puede la oligarquía dar una salida positiva a sus crisis o, integrando al pueblo,

acabar con la situación de inestabilidad en que se encuentra.

Pero aquí también la clase dominante está dividida. Un pequeño sector de ésta considera que el marco del régimen, por mucho que él dé de sí, a pesar de las Asociaciones, es demasiado estrecho para poder llevar a cabo una eficaz política integradora. De ahí que hayan decidido engrosar las filas de la oposición antifranquista dando su apoyo a la Junta Democrática. Pero esta opción, con ser significativa, no es la principal. El grueso de la oligarquía continúa siendo franquista, y pretende jugar sus bazas políticas dentro del Régimen y a partir de las posibilidades que éste ofrece. Partidarios del llamado "espíritu del 12 de febrero", apoyan la política de Arias Navarro, y tienen sus hombres más importantes y prometedores en Arelliza, Fraga y Sils Muñoz.

Diferencias, pues, en lo que respecta a los ritmos y a los límites de la maniobra aberturista o integradora. En todo caso, la democratización que la oligarquía propugna no es incondicional. Tiene, por contra, unas limitaciones claras. En primer lugar, los obstáculos o trabas de los ultras: Girón, Blas Piñar —un payaso— García Robull y sobre todo, la familia de Franco. Tal sector es particularmente fuerte en el aparato del Estado franquista. Segundo, y esto es lo más importante, la oligarquía pretende con la democracia lograr no un debilitamiento sino un afianzamiento de su posición. En suma, lo que el gran capital quiere es que todo cambie para que nada cambie. Lo que es ya un poco más problemático.

Decíamos en el comunicado del B.T. del 20/12/1974, con ocasión del aniversario de la ejecución de Carrero Blanco, que "para abrir la mano, la oligarquía necesita asegurarse de que el pueblo será dócil y respetará las condiciones impuestas por ellos: necesita pues encontrar aliados entre las filas de los oprimidos". Nada más justo. Para que "nada +

cambio" o, si se prefiere, para que no se + produzca ningún cambio en el actual correlación de clases) no basta que la oligarquía + esté unida en torno a un programa abiertista: hace falta también que las masas lo hagan suyo, y mientras tal hecho no se produzca no hay democracia que valga. Es obvio que el gran capital no está dispuesto a arriesgar-se a que las masas, fuera de su control, aprovechen la liberalización para desbordarla y provocar una situación revolucionaria. Hacen falta pues garantías, y estas sólo pueden proceder de quienes tienen audiencia entre el pueblo.

SITUACIÓN DE LA OPOSICIÓN AL RÉGIMEN Pues bien: ante esta cuestión, la oposición aparece dividida. Este es el segundo punto fundamental de nuestro análisis. Las fuerzas populares no han adoptado una posición común frente a las proposiciones de la oligarquía. El P.C.E. y otras fuerzas han optado por aliarse con ella y alentar y defender ante las masas un programa "democrático" -la Junta Democrática- hecho a medida de la necesidad del gran capital: en sus 12 puntos no hay un sólo ataque a la propiedad privada de los medios de producción; tampoco plantea la desmantelación del aparato represivo, principal medio de coacción de la oligarquía; tampoco la menor solución a los problemas nacionales dentro del Estado español (a pesar de que el Derecho de Autodeterminación es un derecho "democrático"); pero sí que hay una defensa a ultranza del Ejército, de la unidad del Estado, y de la necesidad del control más riguroso posible sobre los revolucionarios. La pretensión del P.C.E. de hacer de la Junta Democrática la alternativa unitaria de toda la oposición ha sido rechazada por la mayoría de los partidos políticos y grupos populares, conscientes de que aceptar un programa de este tipo es la manera más fácil y rápida de condenar el triunfo de la Revolución y asegurar la continuidad del poder burgués. Junto a ellos, nosotros consideramos que una fuerza que se diga revolucionaria o socialista nunca puede dar su apoyo ni a la Junta Democrática ni a ninguna otra alternativa de cambio democrático al actual régimen presentada por la derecha y combatiendo por ella desde una perspectiva diferente a la del gran capital.

SITUACIÓN EN EUSKADI Pero nosotros estamos luchando en Euskadi. La situación en nuestro País reproduce las características generales del Estado español pero con factores diferenciales de orden fundamental: la existencia de una poderosa corriente, de signo radical, de respuesta a la opresión nacional de que somos objeto y la radicalización general que se observa en el movimiento obrero y popular, mucho más politizados que en cualquier otro punto del Estado. Todo ello supone la existencia de unas condiciones revolucionarias específicas que restan posibilidades a alternativas del tipo Junta Democrática y favorecen a la izquierda.

En estos últimos meses se están multiplicando las reuniones, las Asambleas y los sondeos entre diferentes fuerzas con vistas a la configuración de una respuesta unitaria del Pueblo Vasco a la crisis del franquismo.

En este proceso de convergencia y de unidad que, queramos o no, cuajará a corto o a largo plazo en algo sólido, no han estado presentes ni ETA ni otras fuerzas de la izquierda vasca. Existía por tanto un peligro real de que la energía y voluntad de lucha de nuestro pueblo fueran capitalizadas por fuerzas que en ningún caso comparten desde una perspectiva abiertista socialista. La izquierda vasca -y ETA como componente importante de ésta- debía abordar tal problema incorporándose con ideas y programas propios al proceso de unidad iniciado a sus espaldas. En una palabra, era necesario presentar una alternativa de izquierda vasca para el futuro inmediato de nuestro pueblo. Ello fue la cuestión central de todas cuantas se abordaron en nuestra Asamblea.

En realidad, toda nuestra estrategia política está en función de nuestras capacidades militar. Si esto adquiere un nivel muy elevado mediante una extensión de la lucha armada a amplios sectores de nuestro Pueblo y un aumento en la complejidad de nuestro dispositivo militar, la perspectiva de una victoria total sobre el aparato de ocupación y explotación implantado por la oligarquía española sobre Euskadi debe pasar a un primer plano. Si, en cambio, nuestro dispositivo armado queda a un nivel semejante al de nuestra actual potencia de fuego, las perspectivas políticas deben cambiar. Entonces cobra mayor importancia la idea de lograr arrancar ciertas concesiones a la oligarquía, imponiéndole condiciones que, si bien no suponen su derrota total, sí desbordan los límites previstos por ella. Tanto serán mayor nuestras conquistas cuanto mayor sea el nivel de armamentos del Pueblo, su unidad y organización. La Asamblea ha analizado ambas contingencias.

POSIBILIDADES Nosotros no rechazamos la posibilidad de vencer en toda la línea a la oligarquía. Esto es, no descartamos la posibilidad de pasar directamente del franquismo a la toma del poder por los trabajadores y todo el Pueblo de Euskadi. Tal opción -muy difícil, no cabe duda- requeriría la conjunción de unas condiciones muy especiales. La primera de ellas es que el enemigo apareciera debilitado e incapaz de reaccionar, que hubiera llegado a un grado tal de descomposición interna que la aproximase a su paralización total. Tal situación engendraría un auténtico vacío de poder. Nadie podría impedir entonces al Pueblo tomar las riendas del Estado en un ataque audaz. Aquí está entonces la segunda condición: que el Pueblo estuviera preparado y dispuesto para lanzarse a la victoria. En este caso, la primera consigna del Gobierno Revolucionario de Euskadi -porque no cabe duda que la Revolución Popular Vasca se habría hecho realidad- sería la de-

fensa a ultranza del triunfo.

Ahora bien: nosotros, sin perder esa perspectiva, consideramos como más real que la liquidación del régimen de paso no a la Revolución sino a una situación predominantemente democrático-burguesa. Desde un prisma revolucionario y abiertista, las libertades democráticas son infinitamente preferibles al fascismo. Pero decíamos en el comunicado del B.T. del 20/12/74- constituye un error esperar de éstas la eliminación de la explotación capitalista y de la opresión nacional; la democracia es sólo una conquista parcial arrancada a la burguesía, es sólo una concesión de ésta, bien que forzada. (...) La democracia burguesa no es pues un fin en sí misma. Puede permitir poner en juego medios más amplios que el fascismo para potenciar la marcha por la Independencia Nacional y la Revolución Socialista y puede llegar a ser la cámara de gas con la que la oligarquía mate dulcemente nuestra voluntad de sacudirnos de todas las opresiones que su sufrimos, nacionales y de clase.

La estabilidad y el carácter de tal democracia burguesa vendrán dados por la correlación de fuerzas en su seno. Si la oligarquía es claramente hegemónica, las posibilidades de que tal democracia pueda dar paso, en un breve plazo de tiempo, a una situación revolucionaria son mínimas. Lo que los revolucionarios no podemos permitir es que la democracia suponga un afianzamiento de la oligarquía, cuando precisamente su manobra democratizadora es la puebra más clara de su debilidad y de la potencia de las masas. Esto es posible y necesario. Primero, por la propia naturaleza débil, inmadura de la estructura capitalista española, incapaz de aguantar sin resentirse peligrosamente una incondicional avalancha de luchas sociales. Segundo, por la propia acción política de los revolucionarios y de las masas: para que la situación se establezca a favor de la oligarquía, es necesario que el pueblo no desborde sus límites. Y para ello hace falta que ésta no se oponga a que las libertades vengán de manos de la oligarquía y en las condiciones que a ella le convengan; hace falta, en suma, que las masas estén dentro de la alternativa de la oligarquía. Esto es precisamente lo que hay que evitar. Si queremos que la democracia nos lleve hacia el socialismo y la Independencia de Euskadi tenemos que empezar por marcar una alternativa de cambio al franquismo diferente a la de la oligarquía, excluyéndola. Es éste el primer paso en la creación de poderes que contesten al Poder del Gran Capital. Si éste espera encontrar en la Junta Democrática la estabilidad que hoy le falta, nosotros debemos oponer a tal Junta Democrática un poder que debilite las posiciones de la oligarquía y -principalmente- nos fortalezca en la marcha por la liberación nacional y social de nuestro pueblo.

tra táctica: marcar un camino hacia la liberación, tal diferente al de la oligarquía, que la excluya; marcar una alternativa que sea nuestra, del Pueblo Vasco, cuya puesta en marcha suponga un verdadero paso adelante en la lucha de Liberación de Euskadi, y, al mismo tiempo, un debilitamiento en las posiciones de la oligarquía.

Nosotros exigimos más libertad nacional y más libertad para el pueblo trabajador. Si bien hoy no parece posible alcanzar el pleno autogobierno nacional y la plena propiedad social de los medios de producción —que es hacer la Revolución Socialista Vasca—, sí exigimos ya un cierto grado de autogobierno y un cierto grado de democracia económica. Y también exigimos justicia: por eso reclamamos y no nos detendremos hasta lograrlo —la desertificación de los cuerpos represivos y el castigo para todos los criminales fascistas. Por otra parte, ésta es la única manera de evitar que la oligarquía pueda intentar dar marcha atrás y volver a la dictadura cuando comprenda que la situación se le va de las manos. Por eso, decimos que propugnamos una situación una alternativa del Pueblo Vasco para avanzar en su proceso de liberación, y puede suceder que, en lugar de ellos, tal alternativa no pase de constituir una etapa sin continuidad. Sólo si las fuerzas más consecuentemente patrióticas y revolucionarias son hegemónicas en dicha alternativa será posible ir quemando o —tras etapas. En suma: sólo si la izquierda vasca es el principal componente de todos los

que pueden integrar la alternativa del Pueblo de Euskadi podemos pensar que la Independencia Nacional y el Socialismo no son objetivos utópicos. Y hoy la izquierda vasca nos encontramos divididos. Tenemos que superar urgentemente esta situación; no podemos perder la oportunidad. Hay que ir construyendo la alternativa con todos aquellos que estén dispuestos a no pactar con el gran capital, a debilitar su posición y a reconocer a Euskadi un grado de autogobierno superior al que plasmaba el Estatuto de 1.936 y hay que hacer de la Izquierda Vasca su componente principal.

Nosotros entendemos que sólo existe un medio para alcanzar nuestros objetivos: estimular la lucha armada y poner en pie una política de masas tal que vaya aglutinando a los trabajadores y a todo nuestro pueblo alrededor de la alternativa que ésta propugna. La lucha armada es necesaria para dar fuerza a nuestras exigencias; pero ello es una cuestión táctica. Debemos ir logrando los niveles de armamento más altos posible con vistas a la victoria, y teniendo en cuenta que cuando más potencia militar presentemos, mayores serán nuestras conquistas políticas. Estas son nuestras tareas desde una perspectiva estratégica de Guerra Popular. En la línea de masas debemos de dar preferencia al Movimiento Obrero de Euskadi. ETA en algunas zonas no ha logrado cuajar una política obrera que fuera revolucionaria y abertzale. Creemos que hoy estamos en condiciones y en la

inexcusable obligación de hacerlo, a través de la potenciación de organizaciones de masas obreras en una línea abertzale y de clase. No menos importancia tienen otros tres sectores de lucha: pueblos, barrios, baserriak y arrantzales, jóvenes y estudiantes, y el movimiento cultural euskaldun. Todos estos campos han sido estudiados en la Asamblea y de tal estudio ha resultado la puesta en marcha de unos Programas de Intervención para cada uno de ellos. Las tareas que nos hemos impuesto son estrictas y normas. Pensamos que hemos contraído una inmensa responsabilidad frente a nuestro Pueblo, y ello nos coloca en una encrucijada. Sólo en la medida que seamos capaces de dar respuestas válidas a todas las cuestiones que nos plantea el proceso revolucionario vasco, sólo en la medida que sepamos traducir en hechos reales todo cuanto hemos decidido impulsar, sólo en esa medida estaremos respondiendo a la confianza y a la fe que nuestro pueblo tiene en nosotros y sólo en esa medida estaremos sentando las bases de ese Estado Socialista Vasco que tanto necesitamos.

GORA EUSKADI ASKATUTA!

GORA EUSKADI SOZIALISTA!

HERRI HARMATUA INOIZ ZABPATUA!

Euskadi, Febrero de 1.975 2ª Parte
del VI Biltzar Nagusi de ETA.

(Text bilingüe: Euskera/Castellano).

ESTAT D'EXCEPCIÓ AL PAIS BASC

un nou fracàs del govern arias

APROXIMACIÓ A LA HISTÒRIA DEL PAISOS CATALANS

● Al Principat i a la clandestinitat estricte, acaba d'aparèixer el llibre de 75 pàgines "Aproximació a l'història dels Països Catalans". Apropodiu l'introducció de l'esmentat llibre d'introducció.

"Aquesta 'Aproximació a la història dels Països Catalans' pretén d'ofrir una esquema de treball i una eina d'interpretació sobre la formació i l'evolució de la nació catalana. Som plenament conscients de les limitacions que presenta aquesta primera edició. Hi inclouem importants desproporcions tant pel que fa referència als diferents períodes històrics, com en el tractament d'aspectes concrets i, especialment, per l'atenció que rebem les diferents àrees dels Països Catalans, amb la idea de superar aquestes limitacions inicials superant, doncs, ara, un treball de millorament a través de la discussió, de les aportacions dels especialistes i de tota la crítica que sorgeixi, per tal de poder oferir una 'Història dels Països Catalans'."

L'equip "XVIII" felicita l'aportació d'aquest nou històric sobre els P.C.C., especialment destinat als militants i simpatitzants del moviment d'alliberament nacional i socialista dels Països Catalans. L'equip "XVIII" té notícies de la propera aparició d'un altre històric dels Països Catalans més extensiu i de contingut més general.

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ

S.I.C.

UAB
Biblioteca de Comunicació
General
CEDOC